శ్రీ కేశవ శతకము

శ్రీ లక్ష్మీ నృసింహ్మ సంభవము

Sl no 343

13302

—శ్రీరస్తు—

[illegible] వేంకటాచల కవిర[illegible]

శ్రీ కేశవ శతకము
శ్రీ శ్రీ నృసింహ సంభవము.

ఇవి

సకలజనులకు నుపయోగార్థము,

పండితులచే బరిష్కృతమైనవి

వాణీనికేతనముద్రాక్షరశాలయందు,

ముద్రించి ప్రకటింపబడెను.

కర్నూలు

1911.

OFFICE OF THE REGISTRAR OF ... 22 APR 1911 MADRAS

24

S.No. 383
Acc no 7302

శ్రీ గణేశాయనమః

—*శ్రీరాములు*—

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
APR 1911
MADRAS

కేశవశతకము.

252

ఉ॥ శ్రీహృదయాబ్జమిత్ర యతసీసుమగాత్ర సురారిజైత్ర। గం
గాహిమశైలకీర్తి। త్రిజగన్నుతమూర్తి। కృపాసముద్రబో। ధాహితము
ద్ర భక్తశుభదాయక భూరికళాధినాయకా శ్రీహరిశౌరి మాధవ కరిస్త
వగార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౧॥ నీదయచే నిరంతరము నిర్మలకీర్తిని బొం
దిసూరిసం। పాదితభక్తి గణ్యకులవార్ధి హిమాంశుడు పోనగోటినో।
త్రాదరణీయుడై సుగణయంకపనాయుడు శర్వదూంబికామోదమునక్షిప్రి
యుండగు సముజ్వలగార్గ్య పురీశ కేశవా॥ ౨॥ అమిధుసంఖ్యనందువి
నయాదిగుణోత్తరుడుత్తముండు నేఁ। ధాతపసీయమూర్తి వనితాజనమ
న్మథచక్రవర్తి యుద్దాముడునారపాహ్వయుడు దంచితభక్తి సమగ్రవి
శ్రుత। స్థేముడునాయుడై వెలసె శ్రీయుత గార్గ్య। పురీశ కేశవా॥ 3॥ ఆత
నిభార్యపాపమ మహాగుణధీమణి నిత్యదానవి। ఖ్యాతదయాసమేత పధికా
తురనూత సమస్త భూతసం। ఘాతసమానమానసప్రకల్పిత కల్పకమై
వెలుంగునా। శ్రీతరుణిన్వలె న్ధరప్రసిద్ధి నిగార్గ్య పురీశ కేశవా॥ ౪॥
అయిరువుృభవత్కరుణ నందియు వేంకపనాయునిందగ। శ్రీగుతుగా
గగాంచిరి యరిప్రజభీకరు నార్యవర్ణితా। మేయగుణాఢ్యు నుత్తముగవి
స్తవనీయుని మిత్రమిత్రుని గాయ జరూపుని న్విగతగర్వుని గార్గ్యపు
రీశ కేశవా॥ ౫॥ అతడు వేంకమాంబను నయజ్ఞులునౌనన బెండ్లియా
డి యశ్శ్యాతతశౌర్యధుర్యవినయాంచిత మానసు నయ్యనాహ్వయఖా

తుడుదార బుద్ధిసముద్రగ్ర పరాక్రమునిత్యకీర్తి కాంతాతరుణుం గనెన్వి
ముత్రధైర్యుని గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౬॥ దానముచేత గర్ణుడు నిదా
నముచేతనజాత శత్రుడున్ మౌనముచేత బ్రోణి యుగ్రమస్థితిచేత ర
ఘూత్తముండు విభీషణుడు జ్ఞానముచే సాహసప్రవృత్తిని విక్రమార్కు
డున్ గానరులెన్నన య్యన ప్రకాశిలె గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౭॥ చిత్తము
వెన్నముద్ద వడిజెండెడు మాటలు వజ్రధారలున్ గత్తులు బాహుదండ
ములు కల్పము కాయము బుద్ధిరత్నమై యత్తరుణాంగుడన్యుడవు నా
రయగా మరియొప్పుచుండును ద్యుతిరుమంత్రరూపి వరదాయక గార్గ్య
పురీశ కేశవా॥ ౮॥ తప్పులు సేయ నేరదు వృథా కథలన్ వినబోదు
భక్తిచే సెప్పదు సత్కథల్వినక నెంతయు మానదు పెద్దలన్న నేచప్పుడు
సేయదెవ్విధమొ సారెకు నొండొక చోటికేగదా యుప్పుగుణాఢ్యుడయ్యె
ననయజ్ఞుడు గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౯॥ తెల్లని ఝాండలెల్లెడల దే
జము మీరగ నన్యు నాహ్వాయుండుల్లసితోరుదీపికలును జ్వలతం వెలుగొం
డబోండెసంపల్లలితాను మోదఘనమానె వపాటిగృహాక్షిభాసిలన్ బ
ల్లవి పాణి గౌతమను బలిమ్ని గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౧౦॥ ఆరెడుభూ
సురోత్తములకర్థిమె యున్నిరతంబు భక్తిచే భూతలమందు బూజలడిపో
ద్దునమూపటివేళ గేశవుం బాతకము ల్నశింప దగ బాడుచు నాడుచు వి
ష్ణుభక్తుదైఖ్యాతిదలిర్ప సత్కథలు గైకొను గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౧౧॥
ఆ మతిమంతుడొక్క దినమందు రవనుంగని వేంకటాచల శ్రీమహనీయనామ
రచియింపుడు మీరలు కేశవాఖ్యచే గామితహృత్ఫలంబు శతకం బొకటం
డుబహూకృతిం దగన్ నామది కింపుగానొసగెనందుచేత గార్గ్యపురీశ
కేశవా॥ ౧౨॥ కావున నీవు హారముగ గైకొనుమీ శతకంబు కేశవా
నీవిలసత్కథా విషయ నిర్మలరూపము నాదు బుద్ధికిన్ పావనలింగ దో
చిన క్రమమ్మరి చెప్పెద దేవ మాధవా తావక భక్తి నిలుపుము
సదా మతి గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౧౩॥ ఖండిత దైత్యరాజ న

వఃండను శామితగిరీశజబ్ర। హ్మాండకటాహపూరిత మహారణ ద
ద్భుతశంఖనాదదో। ర్దండనిజప్రతాపపరిధావ దరివ్రజవాగ్విలాసమా।
ర్తాండ హిమాంశునేత్రయభయంబిడు గార్గ్య పురీశ కేశవా॥ ౧౪॥
పాపలతాలవిత్రనిజ భక్తజనాంబుజ మిత్రవిశ్వసం। స్థాపితగోత్ర నిత్య
విలసన్నవగాత్ర మహాపవిత్రసా। టోపదిగంతయాత్రిసుపటుస్తుతిపాత్ర
శిలాహి జైత్రనీ। రూపము లెన్నగాదరము రాఢిగ గార్గ్య పురీశ కేశ
వా॥ ౧౫॥ శారదమల్లికాకరక చంద్రసుధామర భూజశంఖనీ। హార
గిరీశ వాక్పరహా మాచల నాక ధునీ భుజంగరా। ట్పార దశ
క్రదంతి గురువజ్ర విరోధల సద్యశో రమా పూరిత సర్వలోకమును
బ్రోవవె గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౧౬॥ ఏ విభవంబులైన భవదీక్షు
ణచేగదమాన వాళికిన్॥ జేవదలిర్పగల్గుగుటలు శ్రీహరి నీదగు చూపువా
సనన్ యేవిభవంబులైన నశియించును భక్తజనా మరద్రుమాకా
వగదెయసంగజనకా ఘనగార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౧౭॥ వేదముఖాది
వర్ణమయవిశ్వమునందు నిరంతగంబునీ। వేదిన పక్షమాస ఋతువృద్ధివి
నాశములందునిల్చినే। బాధలులేక వెల్గుదువు వారిజ నేత్రయొరుల్
భవద్గుణ॥ శ్రీ దయితాజగంబుల పసింతురెగార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౧౮॥
విద్యలనేకముల్ చదివి విశ్రుతకీర్తిని బొంది దానముల్॥ హృద్యముగా
నొనర్చినను దృష్టిపథంబుననిల్పడట్టివా। దుర్యగపారసంసృతిమహారాద
ధిమున్గిశాంప లేదునీ పద్యములెన్ని ముక్తిగఖభక్తుడు గార్గ్య పురీశ
కేశవా॥ ౧౯॥ కాంచి రనేకతీర్థములగాధ సముద్రనదుల స్నానింగి
రా। ర్యాంచిత మూర్తిగానక మహాత్మ్యలమంచు ధరాతలంబునన్ వం
చనచేత దుర్జనులు వారలనీవు కృపామనంబుచే। గాంచవుగా మహాత్మ్య
కయ కల్మష గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౨౦॥ ప్రాచిజలంబులో నెవు
డుబాయకనిల్చినరితిబుద్ధినిం। గాచియొకష్టు పీడ్వదకగాయము వాయ
కక్రోధముండుక। న్నోచనమెట్లటన్నను సముజ్వలమా భవదీయ భక్తి

యే। యోచన సేయ నేల సుమహోన్నత గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౨౨
శిష్టులు సచ్చరిత్రులయి నిన్ను దలంచుచు నుందు మిత్రులై। దుష్టక
రోషచిత్తమున మేకొనియుందెదు ఘోరశత్రులై। వచ్చభవాబ్ధి రూప
మున భాసిలుచుందురు సత్యరూపులై। యిచ్చతురత్వమే మొదలెం
చవు గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౨౩ అచ్చపు భక్తి నిన్ను నిగియాత్మనె
రుంగక చప్పిపుట్టి మే। లెచ్చటగాన కన్విషయబృందము[illegible]ప్రసన్నతోపనేగు
చున్నిచ్చలు పాపకార్యముల నేకము లేర్పడ జేయుచుందురే। బొచ్చము
నారకంబునకు బోదురు గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౨౪॥ నిత్యము నిన్ను
గాంచి భువి నిర్మలులై చిరకాలమాత్మలో సత్యముగా మునింగి సురసన్ను
తరూప నీ గాత్ర సుకృతులై యాత్మాభిమానముల్విడిచి సజ్జనులెందరో
మోక్ష [illegible] రే॥ కృత్య విదూరమూఢ జనయత్కిల్బిష గార్గ్యపురీశ కేశ
వా॥ ౨౫॥ ఘంటలు చెప్పపొంత నిడి గట్టిగ మీధ విన్న
దోషముల్ వెంటనె వచ్చునంచు బుధిపైఁ జరియించుచున్న
యట్టి యా। ఘంటల కన్నుపీకిడకు నైకొనవె మరి తొల్లి మాధవా।
కొండెల నైన బ్రోతు పిలకోవిద గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౨౬॥
ఆగజరాజు నిన్ను హృదయంబున నమ్మిన ఘోరకష్టముల్। బాగగునట్లు
జేసితివి భక్తి నివేదిన ప్రోద్దిని। కృపా। రాగముతోడ బ్రోచితి। సురల్
దగునంచు॥ పవిత్ర సత్యకా। నిగుణము పన్నగా ధరమా నిర్మల గార్గ్య
పురీశ కేశవా॥ ౨౭॥ అప్పుడెనాడు నిన్ను విషయంబులు ఎల్లను చై
ద్యనింద్యం। ప్రౌఢ్యగజేసి త్రాళము దీర్ఘ వయోమతినీ స్వరూపము।
వెల్లమిగానొనర్చితివి తిట్టిన వారలకైన గావవే। యెల్లజగంబు ౦ బో
గ చంచలయి గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౨౮॥ మీనత బొంది నీవు కృపమీ
రగ నాడు జలాధివాసమై। మానవముఖ్య జంతువిరమంబయి యున్న
జగంబునందు వి। జ్ఞానులసప్తమానులను నావ పయిందగ బ్రోచి బీజ
ముల్। బూనికకని ప్రశందు సునబుద్ధులు గార్గ్య పు శ వా॥ ౨౯॥

కూర్మతదేవదా వపులుగోత్రికమై తగబాలవెల్లని। స్మగ్నత దర్పువేళ జ
లనంబయి నుందరమందుమున్నగా। ధర్మగుణావలంబివయి దానిని లేపి
ంవెన్న నోసని। మర్మము సార్వభౌమ హరిమాధవ గార్గ్య పురీశ కేశ
వా॥ ౨౯॥ భూమివరాహ రూపమును బొంది కృతఘ్ను సువర్ణనేత్రుని।
స్వామమదంచి దేవతల నారతమున్ గొనియాడగా దనం। ప్రేముడనై
నుపర్వపురి మేఖను వాపితి వాదిదేవ! నిన్నేమ నిసంస్తుతిం
పవలెసీశ్వర గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౩౦॥ ధాత్రినృసింహ రూపివయి
తద్దయునీవు తంత్రగజన్మునిక। గోత్రవినాశనంబుగ నఖంత్రితవిక్రమమొం
ప్పజంపితి। త్పుత్రుని గాచి లోకముల భూరిశు భస్థితి గండ జేసితా।
సూత్రమితెంగినిన్ను గన జోద్యము గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౩౧॥ వా
మనమూర్తి నైబలిని వంచనచేసి ధరాతలంబును। ద్దామముగా బదత్రి
యముదానము వేడితివీయ సంపద। వేప్పుడు భాషలంగొని కవిన్విగ
తాత్మునిచే సినాడు సుత్రాముని వృద్ధిగొల్పితివి తప్పక గార్గ్యపురీశ కే
శవా॥ ౩౨॥ వారక సర్వసౌఖ్యకరి పంటలు బంతిపండ్లు దక్షిణం।
బారవిరత్న్మి వారని యుమాంతరలోకములన్ని చేసిదు। ర్వారుల రాజు
లంబరు శుభగ్న శరీరుల జేయనిన్నూగా। మూరిపు భేదయించరులు ప్రమ
గ్గరె గార్గ్యపురీశ కేశవా। ౩౩॥ శ్రీబలరామమూర్తివయి చేవసునాగ
లిబూనిశత్రుడా వాళబలమెల్ల బోనడచి హాస్తిపురంబు సముద్రసీమలో
వేబిగిమీర ద్రొబ్బ సురబృందనుతుల్ గని సర్వతీర్థరా। జాభిమతంబు నంది
రిగి తారయ గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౩౪॥ రాముడవై ధరాతలము
రంజిల జేసి మహాపు తాపమీభూమి నినిల్పి రావణుని పుత్రసకళత్ర
విహీను జేసి తద్భ్రిము హీనకావిభేషణుని రేడుగ జేసి నయాన్వితుండవై
ప్రేమ దలిర్ప సీతను పరిగ్రహించవే గార్గ్య పురీశ కేశవా॥ ౩౫॥ బౌ
ద్ధుడవై త్వదీయ విభవంబును రూపముమాన వాళికిక్ బద్ధముగానొన
ర్చియును ప్రస్తరదారును ర్తరూపివైపై ద్దలునొనన స్మరసిపిశ్వము లోప

లవెన్నుమందువే। వృద్ధివినాశముల్గనక నెప్పుడుగార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౩౬
కల్కివిధంబు జగంబుల బ్రకాశము గాంచెద వాదిదేవ। తళ్కుమెరుం
గు కాంతులు సహాయతి నమ్మిక డాముపాత్ములే। పల్కులుమాని నిష్ఠధిక
థ! దలంపుడు కట్టిరూపునిం। బల్కగనాతరంబె యొకవాక్కునగార్గ్య
పురీశ కేశవా॥ ౩౭॥ ఆదరణీయమైన కపిలాకృతి దాల్చి సమస్తలో
కముల్బాధలు పెట్టుచున్న ఖలులన్ సగరాత్మజులన్ ధనమ్మహా। క్రోధ
వశిత నేత్ర భవ రోషద వానల కీలలం వెసన్। బూదిగ జేసి
తీవు సుర పూజిత గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౩౮॥ అదుతపంబుచే
న వినయాత్మునిదుర్జయు రావణు ప్రస్మహా। గాధనిశాతచక్ర మునగంత
ము సామగునట్లు ద్రుంచివి। స్వేదిన దేవతావళికి నిత్యముగా సుధనిచ్చి
ప్రోవవే। పాడిదలంచి శ్రీవారికృపామతి గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౩౯॥
తుంగతరంగ గంగను బుధుల్వినుతిం పగ బాదసీమలో। వంగనిసర్వ
లోకముల నన్యగతిన్ బహుపుణ్యరాశిచే। తంగను నొప్ప జేసితివిదానగ
దానుర లోకమందు నీరుంగని రెల్లఖేచరులు రూఢిగ గార్గ్యపురీశ కేశ
వా॥ ౪౦॥ రిక్కల రేడుజక్కవలరితినడంచిన తీరునీవు పెంపెక్కిన
దుర్జనప్రతతి నేచిక కావికలంబు జేసి నీప్రక్కను జేయు సజ్జనుల భానుడుతా
ముల్లద్రోచుపద్ధతిన్। మక్కువచేత గాతుపటమాన గార్గ్యపురీశ కే
శవా॥ ౪౧॥ అకనమెట్లుముజ్జగములందుదగన్మతి నిండియుందునీశ్రీకర
రూపమన్నెపట జేరియు బాలును నెయ్యిబోలెనో। లోకను తాభివర్తన
ఖలుల్గని లేదను నట్టిదైన నీయాకృతి గాంతుసిద్ధమతులారసి గార్గ్యపురీ
శ కేశవా॥ ౪౨॥ వేదములుం బురాణములు విద్యలు శాస్త్రముల
శ్రీదిగ్ధరా। భూధరనూర్యచంద్ర ధనభూజల తాత్పణ ధాన్యరాశియా। మే
దినియందు నీమహిమ మేకొని వేల్గునుగాదె శ్రీహరి। మాధవకృష్ణనిత్యజయ
మందిర గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౪౩॥ యాగములీవు సర్వవిధయత్న
ములీవు సుపాత్రపుంగవా। ద్యోగములీవుజంతు హృదయోజ్జ్వల వృత్తు

లుసీవు ప్రాణసం। యోగ వియోగములు జనులు తత్తరిల్లి న్యాసీవశా వె
ఱో। భోగి శయానునిన్ను గనబోలునె గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౪౩॥
జ్ఞానులమంచుమీదికి నెగాదిగజూతురు కొందఱు ప్రేలో। జ్ఞానఘనున్న
చూపటడన్నట్టు విశేషము చెప్ప నేమినిం। గానగసాధ్యమానె పెడగాలి
డిముక్కున చూపునిల్పకర। మౌనులకైన నిర్ధగణి మాధవ గార్గ్యపురీ
శ కేశవా॥ ౪౪॥ వక్షమునందు లక్ష్మియును పాదమునందు శుభాం
గగంగయున్। అక్షుల సూర్యచంద్రులును హారము వన్నెల మానికంబు
నుం। దక్షిణబాహుమూలమున ధాత్రియుగల్గి నీదురూపముల్। చక్షువు
లంగనుంగొనిన చాలదె గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౪౫॥ గోపనితంబినీ
హృదయకుంకుమ పంకవిలిప్త హారవా। రోపరిశోభ భ్రాంచితనిజోజ్వల
రోచులు దిక్పతివధూఖారో। పిరచిత్రకంబులయి యాధికి నెక్కి సమస్త
లో। కముల్। దేవకు పెల్లజేయు దువుకీర్ణత గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౪౬॥
తారకమంత్రరాజ జపతత్పరుడై ముని నారదుండునీ। పేరు జగంబులం
దునెరపెంద దనుగ్రహమొంది ఘోరసం సారసముద్రముంగడచి సజ్జ
నులాకబలాశ్వ। లెల్లవి। స్తారనివృత్తి నొందిరట చెప్పగ గార్గ్యపురీశ కేశ
వా॥ ౪౭॥ చాలవిమోహచిత్తుడయి సారసగర్భకులుండునయ్యగా
మీఋడు తొత్తువాలిగ రమించుచు జూదములాడుచు స్వైరకేళి నిదేలు
చుండి హరికీర్తన లెన్నడు గోరడాతనిం। గాలసమీపమైన తెఱవవె
గార్గ్య పురీశ కేశవా॥ ౪౮॥ తల్లిని దండ్రినెల్లపుడు దల్లడ మందగ
జేసినట్టియా। ప్రల్లదుగంసుజంపి బుధవంద్యుడవై ధరణీతలంబునం। దె
ల్లప్రసిద్ధికాంచి వ్రజకింపగురీతి జరించినట్టినీ। ప్రోల్లసితోరుమూర్తిగన
బోలునె గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౪౯॥ బుద్ధినెరింగి నాడు కృప బూని
భవచ్ఛరణాబ్జమైనయా। యుద్ధపు ద్వారకానగరి నూరటిలందగ బల్కి
సాగర ప్రోద్ధతి మున్ననీకనను వొందగ హాస్యము బోధజేసి సంశుద్ధునొ
నర్చి తల్లాదయ జూపము గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౫౦॥ దోసములె

ట్టుభోఁగడిగి తొంగలిమోవను వాల్మి వేదము| ల్భాసిలనిల్పి లోకమున భాగవతంబు ప్రసిద్ధి నొందగా| జేసిమహాభవంబున మునిద్ధని కాంచి సదా ధరిత్రిలో వ్యాసుడవై చెలంగవె కృపాయుత గార్గ్యపురీశ కేశవా|| ౫౧|| పేరిని నుంచలంచియు ప్రచేతసులుంబదివేలు వర్షముల్| నీరమణీయ రూపమును నిశ్చల భక్తిని నమ్మగా సుధా| సారసమాన వాక్కుల బ్రసన్నుడవై మరివారి బ్రోవవె| నీరజనాభ సద్గుణ నీరధి గార్గ్యపురీశ కేశవా|| ౫౨|| నీరస యుక్తి హృద్యముల నీరజముంగని కాచియున్నయు| క్రూరునిసర్వ సంపదలకుం దలకట్టుగ జేసినాడవి| స్వారసుకీర్తి నొందవె సుధా మధురాంచిత వాగ్విలాససం| సారలతాల విత్ర సురసన్నుత గార్గ్య పురీశ కేశవా|| ౫౩|| ముద్దుగ చేలుడన్ ద్విజుడ మోఘమనస్కుడు చిన్ననాడునీ| యున్నకడన్వసించి వనజోదర విద్యలు పెక్కునేర్చి సం| పన్నుడుగా. కనికడకు భార్యనెపంబున రాగనాతనిం| గన్నుల గాంచి శ్రీలొసగి కావవె గార్గ్య పురీశ కేశవా|| ౫౪|| అత్రి మహామునీంద్రునకు నా యదత్తుడవై జనించియా|| ధాత్రిన లక్ష్మినిం బరమతత్వవివేకుని గానొనర్చిస| త్పాత్రత నెంచిమానుల కుదారతనీ మహనీయ రూపమున్ నేత్ర సుఖంబు జేసితివి నిర్మల గార్గ్యపురీశ కేశవా|| ౫౫|| పాతకముల్ ధరాస్థలిని బెట్టి నశింపగ జేసి ప్రేమనా| కూతిబుట్టి యజ్ఞుడవ గోవిదులెన్నగ దేవతావళిన్| ఖ్యాతిగలిర్వ బ్రోచివిజయంబును జేకొనినట్టినిన్ను నా| ధాతకు నెన్నగాదర మధాత్రిని గార్గ్యపురీశ కేశవా|| ౫౬|| నర్మత మేరుదేవికిని నాభికి బుత్రుడవై జనించినీ| ధర్మము ఋక్రమాఖ్యతను దప్పకనిల్పియు ఖండితాళికిన్| మర్మసమేత సత్పరమమార్గ పథంబు నెరుంగజేసిను| దుష్కర్ముల జంపవెల్గితివ సాధ్యత గార్గ్యపురీశ కేశవా|| ౫౭|| అప్పృథుచక్రవర్తివయి యావును గా నిలజెసి సర్వముం| దెపిలజేసి రాజునని జిహ్మయ సంస్తవమందునిల్పవే| తాపసవంద్య భక్తవర దాయక మాధవ దేవదేవనీ| ప్రాపున చేరగ

ష్టములుబాయవె గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౪౭॥ మోహనిరూపమై త్రి
ఘన మోహము బుట్టగ జేసి శంకరున్। దేహముమీద భ్రాంతియును
దేకువయుం జెడగొట్టితివ్వనా॥ బాహుతటోపరిస్థకుచబంధుర గంధ
సువాసనా పతి। ద్రోహసుగా నొనర్చితివి తప్పక గార్గ్య పురీశ కేశ
వా॥ ౪౮॥ ఎక్కడి దేవబృందములు నెక్కడిమౌనులు నెవ్వడీశు
డే। దిక్కననీవ కాక భవదీయ కృపాయుత వీక్షణంబులే। దిక్కగదా
మహాత్ములకు దీనులకున్ సకలాత్మకోటికిన్। నిక్కముగా దలంచినను
నిర్మలగార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౪౯॥ సాగరమందు నీరులును సాహ
సునందు క్రియావిహీనులున్ వాగురికాంద్రయుందు మృగపంక్తులు చి
క్కనశించురీతిని। బాగగు మాయలోబడిన మన్నులై మరిమానవాధ
ముల్। జోగులునై నశించరిప సుంధర గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౫౦॥
భానునిగూడి చక్రములు మాధవుగూర్చి లతాంకురంబులున్। వానను
గూర్చి కోయిలలుభాసిలురీతిని నెల్లకాలమున్। మానుగనీదుభక్తుల
సమానసుభక్తిని నిన్నుగూర్చియున్। ధ్యానముచేత వెల్గుదురు తప్పక
గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౫౧॥ చింతదొరంగినిన్ను మదికేర్చి కనుం।
గొనబూనగానయు। స్వాంతసమీపమందు నిజసాహస మేమియులే
నిహోమల। స్వాంతముగా జెలంగు గతినారసీకదనిం ద్రియంబులున్।
గంతులువై చుచుండును వికాసత గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౫౨॥ తల్లి
యునైన నీవెమరితంద్రియునైననునీవె విద్యసం। పల్లవలీనునట్టి జనవర్యు
డనైననునీవె శక్తిచే। దల్లడ మెల్లబోగడపదాతయునైనను నీవెశౌరినీ
యుల్లము గాచుభక్తులకు నర్వనిగార్గ్యపురీశ కేశవా ౫౩ కాలవిప
ర్యయం బునన గాధసముద్రమునన్ మునింగియున్। స్వేలముజేరలేకగ
డు వేదన బొందినమానవాలికిన్। దేలికమీరునా వొకటి దేశువమై వె
సదోచు భంగి। భక్తాళికి వేళ దోచుత రినందవె గార్గ్య పురీశ కేశ
వా॥ ౫౪॥ అద్దమునందు మోము జలమందు విహోత్తల మెట్లు

బోచు నాపద్ధతి నెల్ల! భూతముల భాసిలు చుండెడునీదు రూపములెల్ల దద్దయు గాంచ నేరవు వృథాకథ లెన్నియు విన్న నేమినీ! యొద్దకు రాదు మానవులయుక్తిని గార్త్స్యపురీశ కేశవా॥ ౬౬॥ పాలును నీరునుంగలి! పిపట్ట్యైరమందు దగంగబోయ స! మ్మేళనమై నరీదుడు సమిద్ధ గతిన్విడ నాకి పాలును దేలికట్టాపు వాంసవ లెపెల్వని నన్నట గూడియున్ననీ! మేలగుసారముం ఘనుడుపీల్చును గార్త్స్యపురీశ కేశవా॥ ౬౭॥ గాలము లేని జాలకుడ గాధ పునీటను చాపనందగా! జాలనిరీతి నిన్న ధిక సాహసమొప్పగ భక్తి లేనిచో, జాలదు పొందగా నరుడు సత్యముగా హరి శౌరి సర్వశో! జాలరనాథినాయ కరసాస్థలి గార్త్స్య పురీశ కేశవా॥ ౬౮॥ ఇద్ధరణింజనించిన మహీరుహముల్ నిరతంబు బచ్చనై! సిద్ధముగాను పెంచు నులుపిత్తమునందగ జూచినన్! భవత్సిద్ధబలంబు గాదె తులశీదళ దామయశోభితాయనీ! యిద్ధవిధంబు లెన్న దర మేభువి గార్త్స్యపురీశ కేశవా॥ ౬౯॥ ఓచ్చునవాస్తముల్ నెలను శీతము వెన్నను మార్దవంబునుం! బిచ్చుకలందును ప్లవనవేగము సైజముల్లైన పద్ధతిన్! నిచ్చలునీస్వరూపమున నెమ్మిరచించు మాయ సైజమై! మచ్చికగల్గియుండుగద మాధవ గార్త్స్యపురీశ కేశవా॥ ౭౦॥ అంధుడు రాళ్ళరత్నములనందియు బారగవైచురీతి గర్వాంధుడువస్తు జాలములనన్నిట నుండెడునిన్ను గాంచియుం! బొందగలేడు సద్బుధుల బోధ నెరుంగక గోపికాజనానందకరస్వరూపక్షీరనాయక గార్త్స్య పురీశ కేశవా॥ ౭౧॥ ఉసరవెల్లియైనను మహోగ్రజల గ్రహరూపమందునా! యాసము బొందుచున్న నృగునాపదలన్ బడనీకనీదు బా! హాసముదగ్రశక్తి నినయంబుగ పైకిడ గంగదీసివి! శ్వాసమునిల్పి పోవ వెరసాస్థలి గార్త్స్యపురీశ కేశవా॥ ౭౨॥ మున్ననిసీతుడై ప్రజకుము ప్పానరించుము రాసు రాథమున్! వన్నెలుమాన్పిచక్రమున వానిశిరంబులు పైడిటి-దగం గ్రన్నన ద్రుంచి లోకముల కష్టముమాన్పవె దేవదేవ

నీ కన్నమహానుభావు డిలగల్గునే గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౭౩॥ నిత్య
మునీపముంగపట నీతులు పల్కుచు సాంపరాయము। న్పత్యాముగామి
నంబున ఘనంబుగగోరెడు మానికిన్నరా। డిత్యనిరోధుని న్నికుతేజ
ముమాన్పిరణాంగణంబునన్। సత్యముగూడి వానివడిజంపవె గార్గ్యపురీ
శ కేశవా॥ ౭౪॥ తొల్లి కుశస్థలీ పురినదోష మనస్కుడు బ్రాహ్మ
ణుండునే। జెల్లనటంచు బుత్రులనజీవుల దుర్మరణాగ్రిగమ్యులం దెల్లమి
గాగదెచ్చి॥ భపదీయగృహంగణసీమవైప్రబా। ణోల్లసితాంగు లైన
టుల నొర్వవే గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౭౫॥ బంధురగర్వసంపదల బ
ల్మినినిండెగ గోరునాజరా। సంధునిహాపరాముముల చక్కా। నడంచి త
దీయపట్టణం బంధది వాంధజంబు కమయం గునట్లుగ జేయవేహరీ।
సింధుగ భీరమోక్షపదచిన్మయ గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౭౬। భూరిజ
లాధివాసమున బొన్పెను రూపముదో నీనిదు ర్వారభవత్ప్రభావ
మునుపర్ణనసేయు మృకండసూతికి న్నాకృపావి చక్షణ మనంబున జం
తువిశాల లోకముల్। నోరసెరుంగ జూపితివిమానిత గార్గ్యపురీశ కే
శవా॥ ౭౭॥ తామర రేకుమీద విశదస్థితినుండెడు నీటి బిందువే।
జామునజారునో తెలియ జాలని రీతిగ బ్రాణమెప్పుడో। నేముముద
క్పపోవునని నిశ్చలవృత్తిని మానవుడుని। న్నారకున్ను ముక్తిగనుజ్ఞ
ప్తినిగార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౭౮॥ సంచితమెల్ల బోనడచిసత్యము భూ
మినినిల్పికర్మచే। మించుపసిల్ హితార్థముగ మేలిమితో వెసజేసిసంపద
ల్। మించు లటంచునేమ్మదిన మేమువు దేవ్యనికాంచి కాదెసీ। మం
చితనంబు గోరవలె మర్త్యుడు గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౭౯॥ కొ
ందరు మంత్రమంచు మరికొందరు యోగ ములంచు ధాత్రిలో। నం
దిరుగాడు చుందురు ఘనంబుగ గూటికి లేక బూడిదే। బొందుగ బూ
నిహస్తముల బూసలు ద్రిప్పుచున్నుదు మాధవా। నందకుమార నిన్నెద
నునమ్మక గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౮౦॥ మేమెపురాణముల్ కథలు

మేలుగ జెప్పిన వాక్యములు వెన్నొబ్బ మెలుగొన్ని చెప్పుచు సుబుద్ధినినిన్ని
సుమంతగానకే। గ్రామప్ర సందుగోందుల దిరంబుగ జూచుచు గొందరు
ర్థిలో। నేమొకొన సంచరింతు రవివిహీనత గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౮౧॥ ప
డులుమీరినన్పలము హీనగతిం బెనగొన్న కేశముల్। బూడిదెబూసినట్టయి
నబుద్ధిరిమచ్చి మెంతమాత్రమో। వీడకునిన్ను గానరువిభేవ వినన్కలు
మైనమానవుల్ పాతకవిలంచినా జనవందిత గార్గ్యపురీశ కేశవా। ౮౨॥ కొం
గలుహంసం జములకున్ జలపట్టిపత్రితి నెప్పుడు। త్తుంగ రంగ నవ్వయు
తదుర్మతులౌ కుపుల్ మహాత్మతం। బొంగెదరీయులన్నునకపుంగవు
లకు బోవగాంచికేనియుం। మంగళ దేవతా రమణమాధవ గార్గ్యపురీశ
కేశవా॥ ౮౩॥ గానలవు సూర్య చంద్రులను గ్రక్కున గ్రుంగెడు పో
లిగ మృత్యువు హానవృత్తి మింగుదుర సాస్థలిమానవునట్లుగావునన్
దేహము శాశ్వతంబని మతింగనిపిజ్ఞుడునిన్ను గాంచి హృద్వాహము
మాంచు భక్తవరదాయక గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౮౪॥ నీదు కథా
మృతంబున వినీ నిద్రావనిదు ర్జనాళముత్॥ బోదురు దుర్గతింగనగబో
చ్చెనుపార్గొనన్తిబాలురి। మేదినిశుప్క రూపమును మేకొని పోల్కి
ని చేసన్నుల్తా। మాధవ శౌరి కృష్ణమురవర్ణన గార్గ్యపురీశ కేశ
వ ౮౫॥ సాగర మీదవచ్చు నిపగర్వ ముదండగ దాల్చవచ్చు

ద్రోగమునాపవచ్చు పటితోడగ బోరగవచ్చు మిన్న వైనేగగవ
చ్చునగ్నిని సహింపగ వచ్చునుగాని సంస్కృతిన్। మేగతిమైన దాటన
గునే భువి గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౮౬॥ చేయుమిద్ర వవచ్చు ఘనసిం
హముబట్టగవచ్చు ముక్కిరం। బాము గన గవచ్చువెసబారెడు గాలినిబ
ట్టవచ్చు పెన్వేసలు సెప్పవచ్చుతలతుం గనవచ్చును గానిసంస్కృతిన్।
యీ గితరింపసాధ్యమగునే భువిగార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౮౭॥ బం
గరుచేయవచ్చు తేగబారెడు శాస్త్రము చెప్పవచ్చు భూమిం గలచుంగ
వేకిరిగి పక్కిరియూగులు నేగ్యవచ్చు గర్భగనవచ్చు శిస్త్రవులరోష

ముననమ్మరి గెల్వవచ్చుదు స్సంగతి సంస్కృతిం గడవసాధ్యము గార్గ్యపురి
శకేశవా॥ ౮౮॥ తారలనెన్నవచ్చు వసుధాతలరేణువు లెన్నవ
చ్చు నీపేరులు నెన్నరాదనుచు పెద్దలు పల్కి దరట్లు గాదుని! న్నెంచి
చూచి కానిమది నమ్మఁడు భక్తుఁడు డయ్యరకాపు! చారుకమానినోదయుండ
స్నాత గార్గ్యపురిశకేశవా॥ ౮౯॥ నీకుగుణాకరసంబుగని నిశ్చలుడై
ననరుండు జూడనీ! లోకమునందు మానవులలోపల జేరడ దెట్లటన్నన!
స్తోకదధి ప్రభిన్నమ్మును సుందగ మౌనననీలమీయుం దౌ శ్రీకరమైన మజ్జిగ
ను జెందునె గార్గ్యపురిశకేశవా॥ ౯౦॥ అలను పిల్లలుం గజము
లశ్వములుంగ బలంబులుం చుఘో! పాలురునమ్మిరాజ్యముల బాగునేలు
చునుందు రద్యతాకాలము … గాచునె శారదచంద్రచం
ద్రికా! జాలయశోవిశాల మురనన్న గార్గ్య పురిశ కేశవా॥ ౯౧॥
జ్ఞాన … మానవులు గా తెగు … లెన్నన! జ్ఞానులు
గాంచుచే ధరణి సజ్జనులం బొడ వెన్ను కేకికిన్ మానవ నాగము ల్గానదు
చో క్కువు దెవ్వగట్టు గాంచునే! హీనపుటీగ గుంపులు హీనదలి
గార్గ్యపురిశకేశవా॥ ౯౨॥ అప్పువు చీకటిం ముని గి యాన్మనెరుంగ
క చచ్చిపుట్టిమో! లెచ్చటగానక న్విషయబృందము ద్రిప్పినరీతి నేగుచు
ం! నిచ్చలుపాపకార్యములనేకము లేర్పడఁ జేయుచున్నరల్ బోచ్చెము
నారకంబునకు బోదురు గార్గ్యపురిశకేశవా॥ ౯౩॥ సత్యమునిన్ను
గాంచి భువినిన్నలు నైచిరకాలమాత్మలో! సత్యముగా తనింగిసుర
సన్నుత రూపవాల్ని ముక్తలై! జాత్యభిమానముల్ విడిచి సజ్జనూ
లెందరో మోక్షమందరే! కృత్యవి దూరమాధవ యకిల్బిష గార్గ్యపురి
శకేశవా॥ ౯౪॥ వంచన సేయరాదు బుధవర్యుల నెంచగరాదు దు
ర్జనుం! గాంచగరాదు దుష్కృధుల గైకొనరాదు స్వకీయమైనవే! రెంచ
గరాదు శత్రువులనెప్పటికి న్మదినమ్మరాదుగ! ద్వంచగరాదు సంపదల
నిజ్ఞాలు గార్గ్యపురిశకేశవా॥ ౯౫॥ కల్లను ద్రావరాదు కనకంబుహ

రింపగ రాదు కృష్ణభక్తి వల్లరి దిట్ట రాదు చెడు త్రావుల జెనగ రాదు ద్రవ్యమును గొల్లయొగ్గ రాదు గృహగోష్యము వెల్లడి జెప్ప రాదు వేంగళ్ళనునిల్వ రాదు సిరిగడ్డడు గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౯౬॥ మానము జూడరాదు పెదమానిసులం గడవంగ రాదు కీడూంగరాదు బంధువుల నొందన రాదు దకంబునందు బింబాసన మేల్పడంగనువు వారయ రాదొకచేగుడానల్లుముల్ బూరితనంగ రాదు సురపూజిత గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౯౭॥ ఉన్నత భవ్యగోపుర సముజ్వలరత్నమరీచి బృందవి చ్ఛిన్నవిభావరీనిచయ సిద్ధగృహ వ్రజసౌధరాజము ద్యన్నవమంగళోద్భయనితాంతము గార్గ్యపురంబు వాసిలూనన్నుతి కెక్కె నీకృప బ్రసన్నత గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౯౮॥ ఆపురమందు నిచ్చలు మహాగుణవర్యులు విప్రులెల్లనున్ మానక వేళ మీరిలయ మార్గమునంగు మిగూఢిమంగళ శ్రీపరమాత్మభక్తి వెలసిల్లుదు రచ్చపుభక్తి కూడియో త్రాపసవంద్య నీమహిమ వాగునె గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౯౯॥ దానమునందు మానధనధైర్యములందు బ్రతాపమందు విజ్ఞానమునందు నిత్యజయసంపదలందు విశుద్ధకీర్తియుం దేవరవర్యులైన భువి నెందరునైనను సాటిగారు మే ధానయశాలికయ్యెనకు దారత గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౧౦౦॥ సుందరరూపముందు గడు చొక్కపు మాటలయందు శీలమందిందు శరాబ్జకుందవర హీరపటీర సుమంద హాసుడౌ బంధురకీర్తి యుక్తుడగు భాగురసద్గుణాన్వితుండును సుందరమూర్తియయ్యెనకుజోడ గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౧౦౧॥ నీశతకంబు జేయుటకు నెమ్మిబహూకృతి నానొసంగి లక్ష్మీశనినుం దలంచుచు సమిద్ధచరిత్రుడు నయ్య వాహ్వాయుం డాశతమన్య భోగము ననర్ఘ సమున్నతి గార్గ్య పత్తన శ్రీశుభవాసిడై చెలగు శ్రీయుత గార్గ్య పురీశ కేశవా॥ ౧౦౨॥ విప్రుడ వేంకటాచల కవీంద్రుడనా శుకవిత్వయుక్తుడన్ భూపణుతార్యసన్నుతసుబుద్ధి వివేకనుండు విలాసనామప్రకటీకృతోల్లసితమానిత సత్కృతి రాజకల్పనన్ శ్రీపగిదేల యస్పురివసించును గార్గ్యపురీశ కేశవా॥ ౧౦౩॥

॥ శ్రీశుభమస్తు ॥

— శ్రీశారదాంబాయై నమః —

శ్రీలక్ష్మీనృసింహ సంభవము.

॥ ప్రథమాశ్వాసము. ॥

శ్రీకింబోడ్డి తటిత్ప్రపంచించిన శిరస్సీమంతము క్తావళిందా। శ్రీభృకంఠాభ్వ
తిహార రత్నముం ద్రాంజెల్వొందంగాఁగాంచి గం। గాకన్యామణి నాత్మ
పాదమునఁ గ్గ్రంజూచి సైరించ్నదం। చాకం పంబును నూను విష్ణు
దుంగరుఁ హార్షంబుతో నమ్యునన్॥ ౧॥ మ॥ ఇతదేహ్యోర్థి పురంబు
లంగాడపి శ్రీకృష్ణాంతరంగస్థస। న్మతమార్జించెని తండపోబలి నుతున్
తించిప్రాచీనత। న్మతభంగం బొనరించెనంచు మత్రిబహ్మాస్వర్గవాసాదు
లూ। హరిభక్తిస్ఫూర్తి యింతురెవ్వనిన తండిచ్చున్నిరుల్స్ఫూర్తిన్॥ ౨॥
ఉ॥ మోమున మోముదమ్మి నిడిమోల్కమెఱుంగులముద్దు నవ్వ
డే జామున జూడ గల్గి సరసస్థితి దాల్చి చెలంగు చుండు
నే। గోములవెల్ల ప్రౌఢ తదకుంతిత దివ్య సుమూర్తి నెప్పుస్వ ర్వా
మిత లావణ్యాశను గంబూన్చిన వేల్పిడు రేని కాయువున్॥ ౩॥
గీ॥ లచ్చికలుముల జవరాలు లతకొంగి। పూవు వియుకానిఁ గనతల్లి
భూరిచరిత। పలిమలట్లుని చెలికాని పొలతి కావ్య॥ భర్తకిడు నెప్పుమే
టిసంపదలుకృపను॥ ౪॥ క॥ శ్రీనతమైయేయిర్వురుచావలు హరకమ
లజన్మసతులైశ్రీబో। ధానిస్యత్వఖ్యాతిం। భూనిరివా రుందురధఫుఁ బో

షణసేయుదున్॥ ౫॥ శా॥ చొక్కంపుం బెలి నిండువెన్నెలలతోఁ సొం
పై ముత్యాలతో। లెక్కఁద్రాటిన మేటి చుక్కగమి తోలింగాంగుతోఁ
జాలతో। బెక్కుల్కత్ప్రవుఁ బెడంగు జిగితో జేరైనహీరాళితో। ధిక్కా
రాన్వీత కేళి సల్పు తను కాంతిం గూడియే వేల్పువే। లెక్కన్మ్రొక్కఁ బనైయ
తం డొసంగు సద్వృత్తిం గృతిస్వామికిన్॥ ౬॥ శా॥ కైవారుల్మొవు
రే మహాత్మునకు భక్త త్రాణపారాయణా। శ్రీవిశ్వాసమ దేమహాత్మునకు
దూరీభూత విఘ్నాప్తియే। దేవస్వామికి దల్లులిర్వురిల సేవింపోద్దయ
స్థాయికా। ప్రాపేల్పుంగొని యాఢవంగృతి సమాప్తవ్యాప్తికై యొప్పు
దున్॥ ౭॥ శా॥ ప్రాచీనప్రతిభా విశేష విధి చే వాల్మీకి చే వ్యాసు చే।
శ్రీచక్రాయుధు చేర ఘూద్వహుని చే శ్రీకంఠు చే బార్థు చే। వాచస్పత్యమరా
ది పర్గశతి చే పౌలస్త్యు చే సూర్యు చే సైచే కొన్న మహామభావు దలతున్నం
జీప్రసంబావనిన్॥ ౮॥ శా॥ ఛందోభాగ విభాగకృద్ధృఘనసీమాపాం
డితీ చాతురీ। సందర్భప్రతిపాదకస్వ మహిమా చంగుండు తేత్వార్థపా।
నం బాంచత్ప్రాదిశక్తి నవ్య యయియే నారాయణాం శుండు భూమిం
దానొప్పవెలింగియుండు ననిం బేరెత్తి వాక్రుచ్చెదన్॥ ౯॥ ఉ॥ ప్రా
క్తన భాస్కరాన్వయ చిరస్థితికి ల్లయియొప్పరాపన। ద్వ్యక్తిత్రిలోక
పూజ్యము యుండఱకన్న. తెసంగులై స్వభానో క్త్రిగబల్కఁ బాడ
విః నొప్పగ నాన్యనానర్చి నట్టిత। చ్ఛక్తిమతిం బ్రమాణముని సత్తమునె
న్నదనా మనంబునన్॥ ౧౦॥ గీ॥ కాళిదాసాదిసు కవ్రలకల్పనలకు
మేనొక్కించుక పులకలు నీనుచుండ। దత్ప్రశంసలు గలుపక తనివియగునె।
కానవారిని స్మరియింతు మానసమున॥ ౧౧॥ ఉ॥ చెన్నలరారు
నాంధ్రమను చీకటి కప్పె డలించిన బ్రమమా। చిన్నల గుంపనేమసర
సీరుహమండలి। తేర్చి లోకము। న్మిహన్ను నలంకరించి యొలమిస్థిరతత్వ
ముగాంచి మించునా। నన్నయ సూర్యునింద లతునామదిలో విపులా
గ్రభూతికై॥ ౧౨॥ క॥ పదునేను హర్షములచ। క్కదనము చేమిం

చిత్తుంతగ దలక రామా స్వకమగుకృతి నిర్వచనా భిధానగ నాగన్నతి
క్క విజ్ఞానిదవలయు॥ ౧౩ ॥ఉ॥ పుడమి జలబు వహ్ని వలపు ల్లోను
ద మ్ముయము మిమ్ము హంస చంద్రుడు పరమాత్మ నా నెసగు రొక్కపు కై
న్మిది రూపు లేమహా దృఢికిఁ జెలంగి నెత్తి పయి నెప్పటికి జన లేరని ల్పియుం।
దను పెదసామి మొవ్వడతని క్షజయించిన మంత్రి నెన్నెదన్॥ ౧౪
వ॥ ఆనియిట్లు పూర్వోచిత ప్రకారంబులంజర్పించి॥ ౧౫॥ మ॥ కోదండా
నిల్వడు చెల్వులా లెగువం శ్రీగోవింద పద్మంబు లా చెడిపోవున్న పరత్న
పూర్ణధనని క్షేపంబు లాడాకునెక్కు వబ్రహ్మా భిమవృద్ధాలా తుకునకు
సర్యం గ్రవృత్తంబులా। ఈనగా రెన్ని పత్రంబులం జెడదుపో ఖాసి
ల్లు కావ్యంబిలన్ ౧౬ ॥సీ॥ రాదని శ్వాస పూర వపక్రతువనంబు భూ
తలాటవ సింధుసేతువధిక దారిద్ర్యగంభీర ఘోరకూ పాంతిక పరిమిత
ధారుణీ పాతప క్కి। చింతాథయింత రచితాంత సంతాప వటుతరా శ్రీల
సంస్పర్శనంబు। కుకవీంద్ర కోటిపట్కట రాతివిచ్ఛేద కాతకీయుల ఘం
దహేతి। జపతపో విధిమయ కరవంపకంబు। ఆంగనా కేళికా సారవాస్తి
రాజ। లోభిలోభోరుమత్స్యమహాలకంబు గార్యయూపక మూర్ఖాధిక విత
గాదె ౧౭ ॥మ॥ చదువే దుర్లభ మెక్కు చోఁ బడివెఁ బో సత్ జ్ఞాన
మే దుర్గమా। విధి చేకూరెను బోతదర్థగతి పెంపే కష్టమాఁ బాడన। య్యే
దిప్రాప్తించెనుబో కవిత్వమెదకు న్వ్యాపించు మే ఖారమా। పదసంసర్గ
ముగల్గెబో మధురసంపన్నతకు నాచ్ఛప్రశ। న్తద్వృథా మోదకవిత్వమీయుల
వసాధ్యంబో గదా యేలికన్॥ ౧౮॥ మ॥ వనముల్ నాథువు ల్లె ప్రయో
గములు భవ్యస్ఫూర్తులై శయ్యలిం। పాదవంశేసెదు పంచదారలయిచ
య్యవ్వెల్పొక్క టద్దంబులై। కుదురు ల్లేదగి రేకులై వలపులా ఛందంబులై
యొప్పనే। య్యదియోయయ్యెదిగా కవిత్వమిల వన్యాఖ్యంతయుం ఖైత
యే॥ ౧౯॥ క॥ స్థితిబలము లేని జీవన। మితిహాసము లేని కావ్య మిత
రశ్లోక। ప్రతతి నెఱుఁగని సాహితి। శ్రుతిహీనంబైన పాట రుచిలేవక

టీ॥ ౨౦॥ క॥ భగవత్కథ భువిలోపల। సెగడొందగఁ జేయువా
ని నేర్పది నేర్పా। బగడాలఁగాని వేరొక। మగడాలింగోనినఁ గాని మఱి
పెదలేక॥ ౨౧॥ క॥ ముక్తికి జీవనవిషయము। భుక్తికి శ్రోత్రశ్రవణ
వినోదానుఖలా। భోక్తకి సమిలస్పాహరి। వ్యక్తిగ దాదావి దలపడల
దేవాగదగ॥ ౨౨॥ వ॥ అని యిట్లు వితర్కించి॥ ౨౩॥ ఉ॥ శ్రీ
నరసింహమూర్తి కథఁ బ్రీతిగఁ జూతమటంచు నెంచు సన్మానులు భూరి
భాగవతమందర భాగవరీవిలోకన। గ్లానిని గాని కాంచగటుగావున దా
నిని వేరుగా సుఖ। శ్రీ నెలకొల్ప నేను విరచించెద భాగవతార్థసారసం।
ధానిత విష్ణువంశకథనస్థితిగా బుధులాలకింపగా॥ ౨౪॥ వ॥ ఇమ్మ
హాప్రబంధబు సుద్ధరింప నృమర్థుండగు నన్యాయ నాహ్వాయువంశ క్రమంబ
భివర్ణించెద నెట్లంటేని॥ ౨౫॥ క॥ ఏదేవి విష్ణుపాదము। నాదిం
మునఁ బుట్టిపిదప నయ్యీశ్వరుతో। మోదించి శిర్గ నాయమ। పాదయ్యాను
శౌర్యాద్రవహాపదముఖ సిల్లగ॥ ౨౬॥ క॥ ఆగంగాకుల మేకద। శ్యా
గశేఖోకమయ్యె దత్పాదజమై। భాగానేకంబై బహు। గోత్రములవృ
ద్ధి జేసికొమరొందు, ధరగ ౨౭ ॥ గీ॥ దానిలో, గమ్మవంశంబుదా
సమూల। మేదురంబయి భూమిలో నాదినుండి। భూరిసామ్రాజ్యవిస్ఫార
సారమగుచు। నొప్పునొప్పులు గుల్కుచునున్నదరుగ॥ ౨౮॥ శా॥
ఆవంశంబున నుద్భవించె పెనగి విద్యాపారవిజ్ఞత్వమే। భావిన్మాలెవపాటి
వంశమూలదుర్యద్వంశ వార్ధిన్మహా। భావశ్రీగని మూలపూరుషుఁడు దివ్య
ద్వ్యక్తి నంకప్పనా। గా విఖ్యాతయశుండు నాయుడంలు శృంగారంబు
గా భాసిల్లుగ॥ ౨౯॥ చ॥ గురుహింసు జయతండు పొనగోటిసుగో
త్రజుండైన దానభూసురవరభక్తియుక్తుఁడయి చొక్కపుబుద్ధి నిశర్వమాంబి
క వ్వరసతి గాగ్రహించి తదనంత సుఖస్థితి నొప్పి కాంచెనుం। దరగు
ను వారసాహ్వాయును దంచి పూర్వమునించితంబుగ॥ ౩౦॥ చ॥
అతనికి నుకీర్తినొప్పి వినమాంగుణాలయ రైనపాపను। స్థిరమతి చేత

నాలుగవ ననింద్య చరిత్రత సంగ్రహించి భూ। నుత సుతుఁ గాంచె వేంకవను
నోమదిరొట్టిదో కాని ముందు। సత్కృతి వెలయించ, నోపురుషుల దీవను
గొద్దునుఁ గాంచునంచునో॥ ౩౧॥ ఉ॥ ఆతఁడు వేంకమాంబను స
హార్షమతిన్సతిగా గ్రహించియు। ఖ్యాత కీర్తి కాము సుతు నయ్యన నిరంపాద
వంగఁ గాంచెనో। ఖ్యాతి దలిర్పం దన్నునిఁ నయయ్యను తానెను కాల తా
తెనుం। దాతలటంచుఁ దెల్పుటకొ దైవకృతిన్వెలయించుదాసికో॥ ౩౨॥
చ॥ ఇతఁడు సనీకో విదుపో యేమొ నుటంచన నేలనీవిహా। కృతికిటము
న్నె నావలనఁ గేశవదేవునికంకితంబుగా। శతకమొకందు చేకొని యొకైశ
వముందున నిప్పుడీకథా। కృతికృతి నొకొ సంగమని యీమున వేడిన మై
త్రి నిచ్ఛ్వతిఁ॥ ౩౩॥ వ॥ ఏతాదృశగుణ విశిష్టుండునగు శ్రీమన్మాలె
వపాటివంశాబ్ధి చంద్రుండగు నయ్యనామాత్యయానక భ్యుదయపరంపరాభి
వృద్ధియగునట్లు గానాయొనర్పంబూనిన శ్రీలక్ష్మీనృసింహ సంభవము
నామవా ప్రబంధంబునకు కథాక్రమంబెట్లనిన॥ ౩౪॥ శా॥ శ్రీరాజి
ల్లుచునెల్లకాలము మధుశ్రీగూడి దేవేంద్రమం। దారంబుల్భువి నాగనొ
స్పృతగుప్పల్దర్పంబున న్మించదా। శ్వారాంచత్ఫలరాశి భూరుహమునన్సౌఖ్యా
స్పునం జెలిన। త్కీర్తికరమయూర ముఖ్యవనవల్లి ప్రాతముల్నిత్యసం। సా
రాష్ట్రన్నలకొన్న నైమిశము నన్న ద్గోప్య మా నొక్క చోఁ॥ ౩౫॥
వ॥ సకలకథాకుతూహల రసప్రతిభాసురులైన పూర్వశౌనకఋషిము
ఖ్యులెల్లరిందు ప్రవణ[…]రాగవా। లోకములయొప్పు భాగవత
మందలిసత్కథ నాలకింపుచుం। [illegible] దేరిసూతుఁ గని సెమ్మది నిట్లని
ల్కిరో పికిఁ॥ ౩౬॥ క॥ సూతసకలార్థ విపులవి! నీతాలగవత్క
థావిసేతాసుగుణో। పేతాసమధిక పుణ్యస। మేతామేధా విధాతమ్మ
లసుచేతా॥ ౩౭॥ క॥ పురుషోత్తముండు శ్రీహరి। నరసింహాకృ
తిధరించినఖములచేత। న్సురరిపు రణ్యకశిపు। న్హరియించె ననంగవిం
దు మదిరొట్టినాకో॥ ౩౮॥ వ॥ అనవుడు సూతుండిట్లనియె॥ ౩౯॥

గీ॥ వ్యాసకథితశ్రేణిగ దత్తమారిహరి వంశ మూర్తి మను [illegible]రించి మంజుల
ముగ। బి స్తరి తు దానివిశదమా ఫణితిని। మానులార వినుడువహిత
భ క్తి॥ ౪౧॥ వ॥ అదియెట్లం డేని॥ ౪౨॥ ఎ॥ సిరికి త్తిట్లు
మహోగ్ర జప్యము పలాశి ప్రాణమ్ము త్యస్వయా। విబుధ శ్రీసతి కాటపట్టు
హరి కిన్నెన్నా [illegible] గెట్టు। న్నర గంధర్వుల మేరవు న్నెములబందా
కోవై కుంతమం। దిరిమె స్వం జిరకాలపాప ననపహి స్వారసం రంభి
ద్రమ్॥ ౪౩॥ వ॥ అట్టానియందు॥ ౪౪॥ ఉ॥ పినుడుము సీంద్రు
తారకుముపిస్సాని దోరాగ తనుండి ద్వారా। లన మొనరింపుచున్న భటు
లం జేయుచు పచింటురొక్కని। గ్గెణాలుమ జొక్కనిన్ని జయనాము
మునలజనివారు బిట్టరి। ఘనయుగము వాతరొప్పగ మహావాహారసనకా
దిమాయలుకా॥ ౪౫॥ ఉ॥ [illegible] నాదంబు విశ్వాథ [illegible] జాదపారిని తో
ష స్తి గావిరిజకా। నకలంకాత్మ్యల వారి గాంచిబహుగర్వాకు త్తచి
త్తి ంటుల। న్యాతాత్మ్మ లక్ష [illegible] గని మహాసూత్నముప్రకోపంబుల। న్ని
క్కు శ్రాకారత్య [illegible] మనసాదిమురలో తోరినా॥ ౪౬॥ క॥ అం
టిట పో [illegible] । [illegible] దినారి యనుమతి గనగా జింతి
ంచి [illegible] ॥ చింతిద్వా తులదుమీగ అద్యేవ దిరుకై॥ ౪౭॥ వ
అవియిట్లు గొ [illegible] నవ్వు లి రజ్యాత్రాంతంబు [illegible] జెల్పిన వా
రి గనివారి [illegible] బోళట్లుమువ్వారుజన్ముడని సెలవొసంగి
నన [illegible] వి॥ ౪౮॥ ఉ॥ పిన్నాటస్వస్వాసయుయలనీజ బు
ద్ధిశ్వరశాస [illegible] ॥ [illegible] పాన్యచయు లాదితిగర్భముం జొచ్చి
వైశ్యహా। [illegible] గవచ్చు ధాత్రిని సజ్జనాళికి। పమ్మున
భ్రష్టుగా [illegible] వత్సెను [illegible] విష్ణువిగిసక॥ ౪౯॥ గీ॥ ఇట్లుజ
న్మించినట్టిరుహా। యుద్వారికిహ। రణ్యకశిపు హిరణ్యాక్షరమ్యనామ। ములు
సెలంగెను వారిలో మొదటివాని। కొడుకు ప్రహ్లాదుడు [illegible] వదుడు
డు॥ ౫౦॥ వ॥ ఇది యెట్లుండ నింము॥ ౫౧॥ చ॥ తొలి [illegible]

నుండు ధృష్టుఁడు విధుంతుదబాహు సహాయుఁ డైయమర్త్యసేన గండ
డంచదగు తోరపుభక్తిని ధాతఁ గూర్చెను। క్రూరతపమాచరించె శివకీర్తిఁ
గినరాని యొక్కాంతరస్థమౌ। నిలమున నెవ్వఁ జెప్పవలె దారుణభంగి సమైక
పాదుఁడై॥ ౫౧॥ వ॥ ఇట్లు తపం బాచరించుచుండె యత్నదప్పు
న॥ ౫౨॥ చ॥ ఒకపరి నందనుండి ఎరయొక్క తలతోజలనుదుము
ండియుం। గాక సమయంబునందు మహాదుజ్వలదగ్ని విశాల కాష్ఠమం
దకోకగుత్తంబువర్షమున సింగోక పేకహిమంబునందుని। గాకపైనుసం
దునంబుదట నుండి తపంబొనరించు నదొగెక॥ ౫౩॥ వాక్యట్లొప్పుచుం
డె॥ ౫౪॥ ఉ॥ భక్తిన్మానదు యుక్తి బోపిడదు దుర్భావ బతో
నుండుఁ గా। సక్రియ గోప్యపుదుద్ధతిం దెగడు విశ్వాసంబు రానీదుస
న్మార్గం గోరదు వ్యక్తినిం జెడదు నన్యాయ జూడ నాశింపడా। ద్వై
క్రిందిద్దు ద్రోహ బుద్ధి మెయిఁ గాంపా ద్వైగిౕమె మానదక॥ ౫౫॥
ఉ॥ అన్నము నీరు నిద్దుర విహారము బోల్పనశం సకొండు కా
టున్నగ వాళ్ళుటింత వెగటుం జదుపంకిలితుమ్ము నొక్కడి। మ్మనెల్ల
గట్టుదగ్గ కఫముం జలికాకయు లేక మోహనం। వన్నదు వాల
మాధనిర్వృతంబుగనో హ్పదపక క్రియాస్థితిక॥ ౫౬ వ॥ అట్లుండం
బున॥ ౫౭ గీ॥ పదునొకండు వేలపరభవనున్నట్టి। వర్షనవి రిద చే
వానికపుడు। వదమున కరేటి భూతము ల్వాపోపు। వుంటకొక్కలందు
ముంట లెగసె॥ ౫౮॥ వ॥ ఇట్లు జరుగుచుండు సమయంబున బ్రహ్మ
లోకంబునందు॥ ౫౯॥ సీ॥ ఒకవంక వేల్పుల నొకదిశ మానులు
నొకచక్కి సిద్ధులు నొక్క సీమ। గంధర్వులొక చాయ గవలాప్సరలోకపాయ
ను గరుడులు నొకచోట పారిదడీశు। లొక్క చోటను పు లొక్కొక్క మా
టునభిక్షులోకమట్లు కిన్నరనికరములును। నొక్క పంచకస్వర్గపుట్టలమ
రియొక్క ప్రక్కసమాంగ్రదాంకవరులుఠాపు చక్కనగు రాజహంసవదా
కృవసతి। నిక్క చూచుచుండ సొంపెక్కనట్టి మెట్టుతెలిదివిన్న గద్దెయుని

టుమీర। నీడుగాయువుండబ్రహ్మదేవుండుసుండి॥ ౬౦॥ వ॥ అట్లుగా
డి॥ ౬౧॥ గీ॥ ప్రళయకాలమేఘ పటలీభ వాద్భు। గర్జ నదరి లేచుకొనక
గిరియు। నగంటుసేక నేగత పోఘాత। కాగలేక లేచె కల్లభవు
డు॥ ౬౨॥ ఉ॥ లేచినయాతఁడంబున నిలిచిపులు సర్వులు లేచియే
మియా। లేచినకారణంబనుచు లేగ గోవుచ గూడుకూడ్కి వే। వేచల
వంబునొంది గడువెల్లదనంబున వేల్పుగడ్డకా। కాచినిలేరి యందలు విన
ప్రములునై భయకంపితగాత్రులై॥ ౬౩॥ వ॥ అప్పుడద్దేవుండువారింజూ
చియిట్లనియె॥ ౬౪॥ శా॥ ఏమీమీరిటు లేచి వచ్చితిరి మీవృత్తాంత
ము ల్చెప్పుడీ। నామోలెన్నర లార యంచు విధి యన్నంగు
య్యావెట్టంగను। దేమోకామిటు లేవమాకుదగునే యిచ్చోటగూర్చుం
డనం। చేముల్లేచి భతత్సమీపమున నీయూరి సున్నారవమా॥ ౬౫
చ॥ అనినూత లెల్లబల్క హృదయంబున గొండొకసేపు చింతతో। చిని
వపుడూరకుంకిచెయి చెక్కటజేర్చి మతొక్క కొంతసే। పునిలిచిధాత
పల్కె శ్రీమవుట్టెను మీకిక వేల్పులారయే। మనిపచియింతుజెప్పెదసమా
హితచిత్తులరైవినుండొగిన॥ ౬౬॥ చ॥ సనకసనందినాదిముని సజ్జ
నగాపవిదగ్ధులైనవి। ష్ణుంభటులిర్వు రాయతులకూరుల లోజయనామ
కుందును। జనునతడప్పుడాప్రబల సాహసుడిత్తతినన్నగూర్చిభ। క్తిని
ధపమూచరించుచునుదీర్ఘగతిందగి యున్నవాడికన॥ ౬౭॥ క॥ వాకేహ
రణ్యకశిపుడీనుడగంబుదుంధవకుసెవ్వండనిలో। లేనికిగకుబూరదు
నైడీ కొని యున్నహాడుయత్నస్ఫూర్తి॥ ౬౮॥ వ॥ తదనుజుండు॥ ౬౯॥
శా॥ ఏనిప్పుబోలిన వాదవాతుకడిమిన్విశ్వాత్ముడా విష్ణునిగ్గాహం బూని
యనేకమాయలు। వికుంఠంబాదిగా సర్వసం। స్థానంబుల్లదురోసికానక
తుది న్నారాయణశ్రీపరా। హానస్యాంచిత బాహు నిర్దళిత దేహాస్న!
వాలుచ ద్యొంజుడీ॥ ౭౦॥ వ॥ అదియును మీరెంతేంగినది గావునవి
స్మరింపబని లేచినప్పుడీ దుర్జయుండ పేక్షించిన వరంబులియ్యగల్గం

శైయున్నది గాన నచ్చటికిం బోపలయు లెందనిన వారిట్లనిరి॥ ౭౧
గీ॥ దేవదేవుడు దైత్యున్నకై యుపద్రవమునే జంబుఁ దన్నాపుచు। న్నావీర్య
ంబునకేదు లేదని దురంతంబైన గర్వంబునం దీవుల్లొట్టి కలంచుచుండుని
టుసంది ప్రాన లో। ప్రేకియా నీవా నిన్నరయుకు గా గనినముఖ్య
కృల్పకపింపవే॥ ౭౨॥ క॥ అనవుడు వారలగనియా। వనజభ పుండిట్టు
లనియె నవ్వావరమి। చ్చినమాత్రనె వానికిదగు। పనిలేదే నానిబనపవు
చియింతుఁదగ॥ ౭౩ ॥వ॥ అనినవారియ్యకొనిరట్టి యెడ॥ ౭౪ వ॥
సీ॥ సంజకెంజాయతో సాముసేసెడు మేని కాంతిదిక్కులకెల్లగావినిం
ప। దేలిమించు రాయంచ సిరిమింటివాకకు కొవ్వడలించి తెలిడాలుపుడ
మికొసగ। జదువులపుట్టింటి జగేవంపుజిగి యెల్లఁ బదునాల్గులోకములక్ష
దుకొనగ వేల్పులనిండారు వెలిపాలమున్నీరు పెనగొని సర్వంబు।
మునుగజేయ। నచ్చటచ్చటి సంగతులరసికొనుచు। జాలుదిలిపట్టినల
నికిజొనిపివచ్చె। ధాతసకలప్రదాతశదాన్యుడగుచు। నంచనెక్కివియ
ద్గతినసుసరించి॥ ౭౫॥ వ॥ అట్లు చనుదెంచి యొయ్యనొయ్య నవం
చ తేజిడిగి వేల్పులబన్నిర్భాగంబున నుండ నియమించి యేయ్యాంతర
కోణంబు దాను బారిసమై కపాదుండును చలిత మనస్కుండును
సర్వ భూతప్రో హాక్రియా నుస్థాన గరిష్ఠుండును స్వరూప మిది
గంతరాళవ్యాపక తపస్స్వాల ధూమసమున్నేత్ర కాయుండు నపరి
మిత కోప తాపండును ప్రియాను రోధ నీలజీమూత సంకాశుం
డును బాహ్యాంభ్యంతర వికల్పసంకల్పుండు నైయున్న హిరణ్యకశి
పుండాయుంజనినిచ్చెన॥ ౭౬॥ ఉ॥ వాడొక కొంతసేపటికి వచ్చిము
ఖంబునవచ్చియున్నము। మ్మూడిటితో ప్రలంగని నమోనమయంచు భమ
స్కరించిరి। వ్వాడికి నుటుఱగు చూపులనెవారక చూచిన ధాతతాత
మై। పోడిమిదక్క యిట్లనియె భూరి బలాదితి పూర్వనందనా॥ ౭౭॥
ఉ॥ నీపెనునిష్ఠ చేబుడమి నిస్వర గంపెవడంకె విష్ణుడుం। చేపిడరాకశం

శరుకు దండయు పాక్షుమన్నవాడు నాకాశము జెప్పరాదు జడదారు
లుగ్రముచ్చులు వోలెసిగ్గువం గాపురముల్పాలంగిరి వికాసముజెందె భ
వత్స్కులంబిలన్॥ ౬౮॥ దిగ్పాలురెల్ల లోపలమితింజెడి నిల్చిరి దేవళ్ళ
ంకము లాపగ్నిధి దప్పకుండె నెగవారల జెప్పగనేల సూర్యులు ద్వాగ్ని
తుకంతి రోగ్రమన తాపితిమానా మేలు మేలుని త్రా స్వరజన్మ మెట్టిదో
తపంబిదెట్టిదో శౌర్యమెట్టిదో॥ ౬౯॥ ఉ॥ పుట్టుదు పూర్వదేవతల
బోలిచి మాదితి గాంచినీవలెం గట్టిగబట్టినట్టియయి కాలమనం బనిచేయు
వాడవై యెట్టివరంబులో వెదకుమిచ్చెదనీకుఁ గృపాపరేశ తేజట్టిడివి
ట్టనిలనిక యొంకొవ్వనగ నేలమహ్వడా॥ ౭౦ వ॥ అనవుడుం బ్రహ్మదేవు
వను హాసిట్లనియె॥ ౭౧ శా॥ ఏమే మీకుజేసి నావలెంద పమునైయె
వ్వారలుం జేయరే దానవారిని ముందుమీరు గనలేరా యిప్పు డి
వాక్యాన నేమంబో స్పకజెప్పినట్టి ఉలు పల్కితైరిగా మేలె కాని చూడే
వుడు శంకరుండాదిగనన్కెదెట్లు నైరింపనా॥ ౭౨॥ శా॥ నీనీయా
తపమేల చేసితిని నేజేయుంబ్రియత్నించితిం బోనఁ ద్వేటనకేను జెప్పనిది
తప్పుం గూడనడ్లయ్యెగా కాసర్వజ్ఞుడు తాళలేని యెడ వాయుం గంబునం
జేరక గానిపొందుట కేమి కారణము వజ్ఞులెల్లు నేయూహదన్॥ ౭౩॥
వ॥ అనియిట్లు దుర్గర్వంబున నెక్కువ తక్కువలుం గానక పలికి బ్రహ్మదే
వుంజూచి దేవా వరంబు లిచ్చెదవేని సముగ్రంబుగా నొసంగ వలయు
జుమ్మీ యని వాక్రుచ్చి యిట్లనియె॥ ౭౪॥ సీ॥ మొదలు స్వర్గము
మీకము యొక్క లును నేలది కాలము నంతదినక రేంద్రు పులుపబి
మ్నట వసువులును నావెన్క సిద్ధులు యక్షులును కిన్నరులు నువెంట
వేభూతభేతాళ నిభలోరగాదులు రక్కసుల్పిశాభిషక్కులాయ వరత
రంబున రుద్రులంత భార్గవగు రుద్రబ్రహ్మలు మనువు లువాలఖిల్యాలును
ఋషులు సాధ్యులును హంసలును మనుష్యులును పశుశకుంత మృగకీట
వములుగిరులు శృంగులునలో.నగాగల స్థిరచర ములు మదధీనంబు

గాసుండి యొదుగిపలయు। ౮౫॥ వ॥ పుడమింబుట్టినయుస్త్రో
టుబున సంపూర్ణజ్యంబు రౌమంత్రము। ల్జదళుల్మాయలు మర్మము ల్మాద
లుగా స్వాతంత్ర్యమందుండిరు। వృదునీ స్థావర జంగమాదికమునం బొ
ల్పారు పెన్మిత్రినా। యెడ రాగూడదుకూడ నేనియది పిదేచూడుమా భా
రముగ॥ ౮౬॥ వ॥ అనవుడా సంగతి న్మనుమడాయిక యేగెదనం
చువానితో। నవిలన తేజిసెక్కి విధి యుప్పుడ వేష్పల తోడగూడిచే। రె
ను నిజలోకమాంపిదవ రెప్పలు పూతలు లేని వారిగో। ల్పునగనినల్పు
యిట్లని యెంబూర్వ సురవృషులార వానికిగ॥ ౮౭॥ వ॥ వినుడు
దురంతమైనవర బృందమునిచ్చితి జచ్చువాడువి। ష్ణుని చెయి జిక్కియిం
కమతినొవ్వకు డాతరి కొద్దలోన చే। రిన యుదియంచు జెప్పిసవరించెను
వారుత దాజ్ఞ చొప్పునం, జనిరి నివాసభూమికి బ్రశంకిత పూర్వవిహారు
లై వెసగ॥ ౮౮॥ వ॥ ఆత్తదనంతరంబున॥ ౮౯ ॥చ॥ ప్రతిస
మ యూతి వేల తథరాధర భూరిగుహాంత రాళిభూ। గతపటుసిహ్మారా
జసువికాసము నందితి పుత్రుడ ఖద్యు తా। కృతిమేజయంగవచ్చె వెలికిం
జసకృద్వసతిం దొరంగి వే। కుతలముదల్లడిల్ల నిజకోపము తాపము సేయు
చుండగా॥ ౯౦ వ॥ అట్లుచను దెంచి నిజమందిరంబు సేరి॥ ౯౧॥ సీ॥
ఇరు రెండునూరుల పరువుల వెడలువు దానం గ్రోకద్వయ కైశ్వర్య మొప్పని
కువదివపువుల సొసగునున్న తిచేత బలసిం రత్న సభాగృహంబు। నరిమ
ంగిష్క శతంబునందిన పోడపుమనరతి యవిస్తృతి యమరినట్టి। కనకసిం
హాసనంబునం గొల్పుదీగను దనజగత్పైకర ఘనతలెల్ల। జేప్రకాని ం
భ మొకరైన వేశ్యలెల్ల। దియ్యనగుమంచి పాటలు గు డంగ। జయ
జయ ధ్వను లిచ్చి హితులువొగడం। గనక కశిపుండు నిర్జరకాయ క
ండు॥ ౯౨॥ వ॥ ఇవ్విధంబునం గ్రొవ్వికొల్వు దీరియున్న సమయ
ంబున నిజపుత్రుండును విష్ణుభక్తుండు మజ్ఞాన నిష్ఠుండు నునగు ప్రహ్లాదు
డాలాందఱిం దోడిబాలురం గూడి స్వభావజనిత విష్ణుభక్తి విశేషంబు

నంజేసి॥ ౯౩॥ ఉ॥ మతిని నిరంతరంబు హరిమంత్ర జపస్థితినుండుగా
నంద। గతికిని బోవువాఁడయి యుక్త్యనుష్ఠితి జపించుచుండెనా। యాని
కి బాల్యమున్న స్మృతిహాని యొకింతయు జనించియుండదని। గతినినటించువా
నిపయిఁ గల్గుష మొందెను వానిమున్ గ్రహగ్రహా॥ ౯౪ వ॥ అదియెట్లంటే
ని॥ ౯౫ ఉ॥ ఓరికుమారకాధము వదున్నత వంశపరంపరాగతా
చారము పితృగాత్రిపుని జక్రధరున్ స్మరి యించెదేమిదు। ర్వారమదీయ
శాపబలవాసనయింత యెఱుంగవా యటంచు। వారడిబెట్టిమట్టు పడు
మంచని చేర్చె గురుస్థలంబునన్॥ ౯౬ వ॥ దానికి వెఱవక మఱియు
ను। ౯౭ క॥ ఎప్పటిత్రోవువ బాలుడు॥ దప్పక హరి వాక్యములను
దలివారఁగఁదాఁ। జప్పుడు సేయుచు వాక్కున। గప్పించుచునుండె నిజస
ఖుండును జేరన్। ౯౮ వ॥ ఇట్లుజరుగుచుండఁ గొన్నిదినంబులేగి
న ౯౯॥ మ॥ విధిచేగొన్న వరంబుబల్మి మెయిదృప్తిస్థుదా తాతే
పితా। వ్యథన శ్రీచయుఁడౌ హిరణ్యకశిపుం డత్యుగ్రకోపానలం వ్యథ
చేదేవతలన్ మునీంద్రులను నిర్యంబేవు మైగొట్టుచున్ స్వధనాకిమ్మని
యింద్రుఁ బట్టికడి మిన్నొప్పించుచుండెంగడున్॥ ౧౦౦॥ వ॥ ఇది
యొనుచుండగా॥ ౧౦౧॥ క॥ సిద్ధులగంధర్వ్యాలది। వృద్ధాత్రి పతులయ
తుపతులన్। శమసం। పద్ధనులవాలఖిల్యుల। వృద్ధులగలంచుచుండెనీరుం
డగుచున్॥ ౧౦౨॥ వ॥ ఇట్లందర నొప్పించుచుండ నొక్కనాడు॥
౧౦౩॥ క॥ ఇంద్రాద్యమరులు మౌనులు। నేంద్రాలయు మొప్ప శౌరి
వెట్లనిరి యశస్సాంద్రాపరి పాలితముని చంద్రాగోవింద కృష్ణసార
సనాభా॥ ౧౦౪ ఉ॥ శ్రీహరి ముక్తిదాయక కరిత్రిశమూరణ భక్తమం
డలీ। దాహనివారణాదనుజ దర్పవిదారణసూరిసజ్జనో। త్సాహకరాశ
ర। ప్రకరసాహస సంహారిమేరు ధీరమా యాహరణాము కుందసమయం
బిదికాచవె మమ్ము కేశవా ౧౦౫॥ చ॥ దురితః దూర భూరమణ
తోయజనేత్ర సమస్తజంతుహృ। న్నిచయ వేదవేద్యకరదా సకలాత్మక

సాధుపోషణుం। బరునుత జాతకాజి తమోగణ మోహనాశకార
కాహారిహారరూపశౌరిసమంచం బిడికావ వెవుఁమ్ము కేశవా॥ ౧౦౬॥
చ॥ దరదరవిందసుందర పదాదిగధీశనుతాసి మిత్రభా। సురమనుజా
పకారవిధిసూత్ర రమాధవ సత్కళత్రబం। ధురసవకీర్తి హారసువనో
మయకోశస మీపవర్తి శ్రీ। హరిహారరూప శౌరిసమయం ఓదికావవెమ
మ్ముకేశవా। ౧౦౭ చ॥ నినుగొనియాడ మాతరమె సేరనివార
ముగ్రాలుమాలకం। గనుమువదాన్య యాతురుఁగాచుటె మీకుమహా
యశంబదే। మనిననవాధరక్షణ మహర్నిశ ముందమ పాలనుండుగా।
వునవితిభర్తృను బాధలు దవులోకునె వానివారింప వేవెసన్॥ ౧౦౮॥
వ॥ అనినవారికిముకుందుండిట్లనియె॥ ౧౦౯ ఉ॥ మిన్నయనిందు ఛీక
టికిమేనినిబూర్ణి మరాదెకాల్పునెట్లున్నకునుద్భ వించదెమహాఘ్నవా
క్షికఖైత్యమింతలో నన్నుమగంగ నేటికి గనంబడు మీదవిహార చర్యచే॥
తన్నగముల్ప్రరించివసుధం బడవేమునువజ్రసంహతిన్॥ ౧౧౦॥ ఉ॥
నాడొక పౌష్కరంబనుఘనంబగురూపము దాల్చి బ్రహ్మకున్। నాడభయం
బొసంగు మధుకైటభులందును మాడిసత్కృపా। రూఢమునస్కరేంద్రజ
గమున్ శ్రోవనెమిమ్మనుగా నసేసమా। లీన దన్నై బలంబునెడలిం జెడి
కాలము లందునెల్లెడన్॥ ౧౧౧॥ క॥ కావున వారలం బోలియించి
నట్టుపీనిం బోలియించె దనని మఱియునిట్లనియె॥ ౧౧౨॥ మ॥ విల
యాప్రప్రతిమాఘదేహాయు యుదోర్వీర్యంబున న్నినిగా। దిలితమ్మొందు।
హిరణ్యనేత్రుడు జగత్తేజంబు మాన్పందలం। చిటిలాయు స్థితిసంచరిం
చఁ బటువిస్ఫీతోగ్ర దంష్ట్రిస్వరా। పలలామంబున వానిగూల్చి నిభువి
న్నడ్లిగాజేసునే॥ ౧౧౩॥ వ॥ అనియానతిచ్చి యమ్మహానుభావుం
డు రియును॥ ౧౧౪ మ॥ వినుడో దేవతలార మీకలిది దుర్భిక్షం
బులో దోచుకట్టవెలంగొలి భవత్ప్రలాప మహాహాతిన్నదుం బాలుడో
లును వాడిప్పుడె దేసకాలమని మేలుంజెప్ప నెంచినా। రునిశాంతం

బగుగా ప్యమొక్కటిని సర్వశ్వేద్యనాలింపుడీ॥ ౧౧౫॥ వ॥ అదిశేషు
వ్యాదియుంటి రేని॥ ౧౧౬॥ క॥ హరిభక్తుఁడు మదమత్సరుఁడు। స్థిరయశు
క్రుఁడు చిరపదార్థ చింతామణియు౯। దరహాసం శోభితుఁడురు। తరపిజ్ఞా
నప్రదీపి ధర్మవిదుండు౯॥ ౧౧౭॥ క॥ మందస్మిత కోమలవదా। నేత్రదీ
వరుడార్త్యనుముఖ హితకర్మీయునా। నందలహరి ముక్తశ్రీ। సంగర్భశు
నోనురాగి సరసగుణుండు౯॥ ౧౧౮॥ క॥ ఉత్తముఁడగు బ్రహ్మష్టుని।
దత్తర మొందించు నెపుడు సరిత్రగా దీనాచే నొత్తబడు వాఁడు సమ
యు౯। బత్తై పలుననున్న దింకనదగుదు ప్రీతి౯॥ ౧౧౯॥ వ॥ అనినమహా
ప్రాజ్ఞుండు మనియుం ద్రాక్ష్యమరులుడనుయున్నెడు దిరిగిరంత॥ ౧౨౦॥ క॥
అనసూయజుఁడు శౌనకశరమునిముఖ్యుల కెల్లనిదియుదు మొదవుఁగా। వి
నిపించిన కథనసుధా। ధనవిగ్రహా సత్కవిప్రవర సంస్తుత్యా॥ ౧౨౧॥
ఉ॥ ధర్మసర్వవివేక మానసనముద్యద్దానకథాసాధరా॥ ధర్మప్రతి
మానదైర్య చిరసంపద్భస్య చెశ్వర్యరాట్। స్వస్వందార సుదక్షిణా శ్రీ
యచక్షుస్వర్గా గుణాఖ్యాతస। స్వస్త్రజ్ఞావిపులాగస్త్రీ త్రిపరిత్రాణా వెంక
మాంబసుతా॥ ౧౨౨॥ మాలిని॥ విజయుశ పథయాదాచాపిస్ఫురదా
జకూపా సుజనసఫలమోహా। శుభ్రకార్యాభియోగావృజిన విషయ
దూరాపిన ంశ ప్రమహారా। కుజనవిధనయ త్యాగోమేఖలాప్రపీత్యాత్నా॥
౧౨౩॥ ఇది శ్రీమహాచంద్ర కవితానిస్సహాయ సాహాయ్యపండితభొమ్మకంటి
వంశ వేంకటసుబ్బయామాత్యపుత్ర వెంకటాచల కవి ప్రణీతంబైన శ్రీలక్ష్మీ
నృసింహ సంభవము మహాప్రబంధంబునందు బ్రథమాశ్వాసము॥

— ❊ శ్రీ శారదాంబాయ నమః ❊ —

శ్రీ లక్ష్మీ నృసింహ సంభవము

❊ ద్వితీయాశ్వాసము ❊

శ్రీగంభీరపరీక్షణ! వాగీశ[illegible] [illegible] త్యాగమహి తోత్కృష్టా! భాగోజ్జ్వల యయ్యనార్య పావన! ౧ వ॥ అవధరింపుము సూతుండు శౌనకాది మహర్షుల కిట్లనియె నట్లు [illegible] దేవగురులు దివంబున కేగిన యనంతరంబు ౨ శా॥ [illegible] మూరకయు మూర్ఖ చేయుము గాక గురు నే! నిర్వ్యంబు [illegible] [illegible] చుగర్వం [illegible] నత్యంత [illegible] [illegible] చిత్యం [illegible] [illegible] ౩ వ॥ అట్టులు [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] తలక్రుంకినదానవ భర్త [illegible] [illegible] గాఢముగా పలుమారు నెన్నినన్॥ ౪॥ వ॥ అని నిజ పురోహితులగు శుక్రాచార్య పుత్రులం బ్రాపించి వారింజూచియిట్లనియె॥ ౫॥ క॥ గురుపుత్రులని మిమ్ము నమ్మిన, [illegible] ఘన మేమిటుల్ వారి [illegible] వానివీడె [illegible] [illegible] బరులారా॥ ౬ వ॥ అనిన చండామార్కు లిట్లనిరి॥ ౭ క॥ మా [illegible] లేక పీ చదివు [illegible] పీను చదువున [illegible] నయ్యా! మీ చతుర్గతితో వీనిని [illegible] గా జేసెదా

నుడువై ధ్వంసా॥ ౮ వ॥ అని చెప్పినంత నుకుమారుం జూచి యి
ట్లనియె॥ ౯ గీ॥ ఎవఁడురా విష్ణుఁడనువాఁడు వ్యక్తిమనకు। నెద్ది దా
నినివిడనాడిలిప్రతులువచంపి ప్రచెనినిన్నిప్పు రాకువాఁడురా దేవంపో యెరి
ంగెదవానినను చు॥ ౧౦॥ కేలంగత్తి ధరించి చిప్ప బడును డాకేల
శిరః కేశము జాలిం బట్టి వివిప్పృథ్వయి దోల్లాడించి యే టేయనా,
రాలేశంబయునం జెమస్పనుని జారంభంబు హాలించ హా। న్జాలింగుందుదు
లేసముద్ధుచుకు గష్టం బెంత చేసూరిన॥ ౧౧॥ ఉ అంతట నేమి చె
ప్పవలె నంతపురంబునను న్నవారికా। వింతవిచారమైనటుల వేసటఁదో
చిన నేమివారల। త్యంతవుదుఃఖమొంగి వ్యాకయంబులలో నె హారిం
చియుండిరే: మింతలకేరి కొన్పగను టేసరికాదె దురాత్ము లేచు
చో॥ ౧౨॥ వ॥ ఇవ్విధంబగు దురవస్థం బొందించుచునంత బోక
మరియు నద్దుహాత్ముండు॥ ౧౩॥ మ॥ పెనుమంటంబడ వైచెగు ప్రొద్దైన
పెదబింల్యాన గోరాదెయం। వినకోపంబు నదన్నె గుది చెంజెందాఁదె
నెత్తురయే। వునర్యోపీఖికి! వైచెనస్త్రములతో బోకార్చి హేమైనతెం
పునమూర్తింబడపో చెపండములతో మొత్తించెన్నవబ్బాలునిం॥ ౧౪॥
వాశట్లాచరించుచునబ్బాలుండు॥ ౧౫॥ శారిదాపం చేప్పదుదూర చే
గను విలాసశ్రీకిమారుండుగా। దేవారింగనదం కిలింపెగను సద్వృత్తిం
బసంద్రో గుడా। రావంబీ ఘవిచారయుంబడదు చర్యల్యానడారార కి॥ష్టా
వేశస్థితినైన మృతటికిదో డా నే మొఖ క్షాళికి॥ ౧౬॥ చు॥ ఇదియటులు
ండనింకుళ్లిరే త్రి బాలునిప్రజ్ఞ యొట్టిదో! కదనేనతండి స స్వబలుత
ను కోప్పవలింపకిట్లనెా। గుదిగొనెపాపములైన కాఘూకకొట్టకునన్నికకో
లిపమేలచూ పెవనిట రాకు నీకుదగు పెద్దను గొంచెమునేపునిల్వుమా
౨౧॥ మ॥ అనినన్ రోషకషాయి తాత్ముడయి క్రవ్యాదాధిపుండిట్లనె। న్వి
వరాయోరి దురాత్మనీదు పినతం డింజంపె నెవ్వఁడువానిన యిప్పు
డు రాకుజూపినటులేనిన్ని న్నునోప్పింపరా। యనుచు జేయుగుదించి పట్టి

మరియుఁ గాకారుడ యెఱ్ఱంగఁ బట్టె॥ ౧౮ ఉ॥ అంతవంత నదు మొాగ
కునుడయ్యె నమేకును మేశ పంన్యాపుఁడ। సాన్వీన్సమున దునిల్పి తగువా
జగదీశ కృపాసముద్రవై। త్వాంతిక సూక్ష్మరూపపరమా త్మనాశోని
ధివిన్యపిగ్రహా। యింతటిఁ ష్టసుణ్ణ నుమనీఁ టులూగశ యుంటధర్మమే
౧౯॥ శా॥ రాకేలోకశరణ్యానా మనః దూరింబాయునే నేటికి॥ భూ
విస్తారము నందులేవా నుదితప్రవృత్తి తోతేకఁక్లావాక్యాయు వందుజి
క్కృతివాసీసీవీనితో నెమటం। చా వైరంబు నెదుందలంచితవా లేకాయా
సముంచెంచితో॥ ౨౦॥ ఉ॥ దేవుడవన్ననీవ పసు దేవసురూపుడవన్న
నీవ గోధావి ధివన్ననీవ। యావతాక విఘాతి వటన్ననీవ గా। శ్రావణనీవ
కావెవసుధాపతి వన్నసునీవకావెపే। యావలనున్న దైవమరయన్యువిలే
దుగ వాతలంపగఁ॥ ౨౧ చ॥ పరమునీవకావె చిరపావనమూర్తి వట
న్ననీవకా। వెలుగువనంగనీవక వెవేదమటన్ననునీవకావెకా। పురమననీ
వకావెపుణ్యమట న్ననునీవకావెయో। గిరమునీవకావె పరికింపగ శ్రీ
హరిశౌరిమాధవా ౨౨ (నక్షర) గోడుంజూడంద లంపేగుతిగడ
వఱబోగుట్టుగాడోచనె దే। నాడావన్యాటునిం గన్నెనెనరు పనని న్గావ
పేదేవదేవా। నేడింకందిక్కు నీవేనిజము గగనవేనీరజా ణామహేశా
వాడంగ్రోవంగలే దేవరముని గణము న్యారిల్లోనే నాకండ॥ ౨౩ ॥ఉ॥
పాపినిదుష్టచిత్తుడను పల్వనుఖండను సిచుడన్మహా॥ కోపినిక్రూర దా
నవుడగొంటెను హీనుడనెద్దమూనిసిన్నాపయికుర్మి నిల్పికరుణాఢ్య వ
దీయమహాసురూపమీ। లోపలజూపనన్న సికలోకమునన్మరిలేవుచూడు
మూ ౨౪ క॥ అనితనమనమున సిరిమగ నిసిబిడపెట్టు చునుమి
గులనిశ్చలభక్తి। స్ననయమునందు దానవ। జనపతిమరి యిట్టులని యు
సాహసమొప్పన్॥ ౨౫ ఉ॥ ఏటికివాటమీపగిదియొక్కుడవిష్ణువుచూ
పువాకిక। న్మాటికిమాటికీవు ననుమాటలు। ప్రొద్దిటువుచ్చికాలముం। దా
టకలంచినాప్ర తలదక్కదు చూపక యున్నకికునో। నాటిననేటిపాటుకగ

నంబున జూపెదవుల్లవానికిన్॥ ౨౬॥ ఉ॥ ఎంతటివాడొ వీడనుచు
నీయూపుగ నెంతటివాడవౌ కనం। బెంతులుమన్న వాడనర చేతికి వాల
రువాకువీపుని। యంతిపురంబునం దుగలదంటివి యెక్కడ దాచినావు లేమ్మ
ంగౌను నిన్ను నేవిడువ వాస్యము నావచనంబు లెప్పుడున్॥ ౨౭॥ మ॥
అనిరోంజిత్తము లోనబాలుడుసమాధ్యస్థాగ యోగంబునం। గనెసర్వ
స్థలవాసుని న్నిఖిలలోక ప్రాణవిశ్వాసునిన్। జనలోకాద్యగ కళావిలా
సుని। మహాచంద్రప్రభా వ్యాసునిన్। సృజిపంథానితనారసిహ్మాపరలక్ష్మీ
భాసుని స్వీశునిన్॥ ౨౮॥ చం॥ కనిముగమంది కన్నులనుగారెడిబా
ష్పము రందబిందువు। ల్దనరగ నొరులు గదను లాగుచు నొండగరాక సే
శ్రైయుం। డసరోక మానము తనశిరమునదవిందితో మూ మూర్ఛడా।
నికుధరియొంగను బాపింగనిపిత్స్వగ నం కపించి నుక్కుగన్॥ ౨౯॥ శా॥
శావినంగాని హెచ్చెంబించిత యువుకీయూ స్థానమూలస్థన। తో ర్ప
ంభమునందు జూపెదవనికోనున్న వానిందునా। త్న్వావుం డెవలో
నగట్టెరడి పస్తాకుండుననా గ్యటగా। వానింజూచి కెలంగి యట్లనియె।
దివ్యాస్వాస్యసంపన్నతన్॥ ౩౦॥ మ॥ వినుతం డీజగదేక వీరుడగున
విశ్వమూరుడౌ సన్యాస్యుజ్ఞాకనేగానంతట నిండియుండు నినిసిక్కంబుచునే
నమ్మంతా॥ యూనలేపంచని పల్కె దివిభుడు హైస్త్యరంన్ననీ స్తంభమున్॥
జెనకంజూపుమట నాని యూనహానినిర్ణంబొంబుగా సందర్భ॥ ౩౧॥ మ॥ అ
నినంగాలవకుపమృప్తటికి దేవా గాలికిం దోచగా। వునపాదప్పుడు స్తంభం
మున్నిజవారా। భ్రూయుగ్మ దాష్టంబునం। దనచేత న్వాస్యపసె సేసిన త
త్రిశ్రమ్యాంతకుండ చ్చాట। ఘనసానామొక గసిహ్మారూపంబ వసుంటం జేసియు
వ్వేశితోన్। ౩౨॥ క॥ పటపటయుశిప కలుచుదు। ఘటమా భ్రవయూది
యానదుగన్పదుకు గ్రహా। ధ్భటకూలహద మేదుర చటులస్థితిసాగనొక్క
చప్పుడుహొడమెన్॥ ౩౩॥ వీ॥ మరి యును॥ ౩౪॥ క॥ పవిజే లపిదుగు
లొక్కట। బనదనవలియుకిచి పడినపొడ్పున స్తంభం బవరిపడినాద మి

చ్చెను। పటుపరముండుండి వెసఁ బెంపొన్న హరి వెసన్॥ ౩౫ చ॥ వె
షమునఁ గాలమంట తన వేఁడుక చూచుచున్న వాఁడు బాలుఁడు దితిపౌ
త్రుఁ డొక్కరుఁడు లోలత గాంచుచు నున్నవాఁడు క్రుద్ధుఁడు వని జాధి
పుం డొకఁడుత్తోచిరి గాని తనన్యులెవ్వర। డ్యాఁడగసిపింప వైరి తరమే నర
సింహు లిన్వక్రి సెన్నగాన్॥ ౩౬ వ॥ అట్టియెడఁ దనలోన॥ ౩౭ సీ॥
ఈశు నా ముని సింగంబి పేసాము సేయంగ। నో సాహసము మీరనుద్భవించె। నీ
యురమూనిసి యేయురమానసంబున నుండి యొయిట్టి లేనవుడాల్చె। నీ
యర్ధవేషంబిచే మియుపాయంబు। నగయఁ జేయుటకొ రెండుగ జెలంగె నీ
వికారస్వరూపా విర్భవము గాంచ నాకుఁ గీడనకొ యీపొక వెలిపె। న
నియిటు బలంచ జిత్తము వేనుకకొదుగ। దాని వెలిపట్టునకు బీకతరము
గాక రక్కసుల రేపు భీతి నద్దిక్కులరసె। గాలమాసన్నమైన నే నసువు
దొలగు॥ ౩౮ వ॥ ఇట్లున్న సమయంబున॥ ౩౯॥ మ॥ మొదలం జూ
చిన మూపుం దోక విషంబు న్మించె। జీమూతవో। బిదపన్వైక్కసమై త
గెన్నఁ జేయుటే వీక్షింపనాంతలో। గుదురే తోచక పోయెనాకృతి యి
మ్మైత్రో కాఁరుకేంజూపుచో। న్నగితిశ్రీ హారణంబుగా వెలిగె వద్భ్యారిప్ర
భావోన్నతిన్॥ ౪౦ ఉ॥ ప్రక్కకుబోదు రక్కసుని పాటు నెంగా
దిగ జూచు నేగుప్రో। ద్దొక్కొకసారి గాంచు వెగటూర్పిడు జాలోకకొం
తవిచ్చు బె। న్నొక్కతొ బద్దెమర్చు నడుమో మునగన్బె మలాచినిల్చ
కో। పెక్కినమూపు లేచిపయికెత్తును నా నరసింహ్మా మద్యోడన్॥ ౪౧॥
వ॥ ఇట్లువింతగా నగుపడుచున్న విగ్రహాస్ఫూర్తిం గని రాక్షసేశుండం
తరంగంబున నిట్లు వితర్కించె॥ ౪౨ మ॥ బలుపాకాసుకు యుక్తి
మంత్రచరితంబొ సున్నమా యామయో జ్వాలమాకల్ల వినోదవేష విధ
మా సర్వాంబ బద్ధంబుట కుక్కలకన్న ట్టుమొకంపు నొంపు తన మా
గొడ్రాలి పక్షి వలా శులవి [illegible]ణపు గోడి గంపు వితమా
నుళ్ళంలనే మేనినుః త్కులవింధ్యాద్రి సమగ్ర నాశ। కరసత్కుం

భో వ్యవ్యక్తియా. ౪౩॥ వ॥ ఆనియున్నట్టియెడ ౪౪॥ ఉ॥
శ్రీనరసింహు వెడల్పడిన్నిలిచిల్లెం దుర్ఘసుట్లైం రాక్షసుం బూనివధింపనేనత
నిపూన్కికిన స్తగించక్షేఁ మమే! ధాసిద్ధమైన బ్రహ్మనియతంబు న న
ర్థశరీరమంగన ! గానగునంచు నామయి వకాశిలెనోయన భానుబింబ
మద్ధానగతస్థితింగని యెనస్మమ ప్రకృతిస్వభావతః॥ ౪౫॥ శా॥
చోరులోకుండల యుండబ సిడిగిరన్తోక ప్రభాసీరము! ల్సేరెంగట్టు ల
కి ద నాశికముల్లోలింపన్న గాశ్రమ్మరెం! బాటెంబటులు వ్యాడరాజము
లకుంబాములుల్సోరంగాలోగిం! బూరెం బన్నినివాడజక్క ప్రపియాసౌ
ఖ్యంబునూ నెన్సెనః॥ ౪౬ క॥ అంతటనక్కందరుండత్యంతభయభ్రాంతి
నొందెనాన్ని హరిముఖా! న్యంతంబుగాంచి సకలా! శాంతప్రభతత్సు
మూర్తి గుదియెత్తిదియో॥ ౪౭ వ॥ అంతటరక్కసుండు ధైర్యంబవ
లంబించి॥ ౪౮ చ॥ మునుపటి క్రోధమెల్లయెకముద్దుచు చిత్తము
దత్తరింపగా దనుజుడు గర్వపూరితమదంబున శ్రీనరసింహమూర్తి ప్రాం
గణమున కేపుతో నడిచెగట్టిగ నామహనీయదేహయు! గనరహరిం
బ్రమాటపెజకంధరమెత్తె విలాసరీతిగః॥ ౪౯ ఉ॥ దానినిజూచివా
డాకగదంగరందండమునందుబూనికా! లానలమండలంబు గదిసింజ
మనాశలపంబు మాకినమ్మనితమూర్తి జేరజనెమర్మచరి త్రుడునార
సింహుడు! వానినిజూచివేగ బిగబట్టగబాహువుపాచెజాచినః॥ ౫౦॥ ఉ
చిక్కకరాక్షసుండు వెనచేమరియంబర వీధికేగిన! ద్దిక్కులనాన్మమాయ
నవలీలగగు హ్యకచంబె నంతలో! మిక్కిలికోపమెక్కియటిమెన్నరసిం
హమ్మనుపానవాడుబ! ల్వెక్కసమందిచేతి గదపీచితటాలున వైచెవైచె
చినః॥ ౫౧॥ క॥ అదినారసింహునిపయిం! జనికిబడిచూర్ణము య్యో
పాహసనుడియు! దోర్గెచమందునితరుల! పనిలంబని యెంతైనబా
టును భువిలోనః! ౫౨॥ వ॥ తదనంతరంబ రాక్షసేంద్రుండు
౫౩॥ సీ॥ రహిమ పాదదంబు బ్రహ్మాండముబు! గాలపకంబు

ను గైరికంబు సృష్టివరకంబును శిశిరాస్త్రమును రుద్రశూలంబు ముసల
శంఖకాళములును ఖడ్గము హస్త్యయోవ్యాజ్యజ్రయుగళంబు స్పష్టవిష్ణు
మహేంద్రచక్రములును బ్రహ్మశిరంబును బ్రహ్మాస్త్రమైషీకశక్త్యగ్నిపవన
పిశాచములును హయశిరంబును సౌమ్యమోహనములు క్రదత్తశోషణతా
పనదర్పణములు గాలముద్గర సంవర్తకాలములును మొదలుగాగల
వానిని మోసవ్వైచె॥ ౫౪॥ క॥ అనియున్నియున హరిపై తరత
రబడితుముకుల య్యోధకాహళభేరీ రవములడంగెను నచ్చటి దివిజా
రులు వారిరెల్లడి శిలకునంతన్॥ ౫౫॥ వ॥ అంతంత నచ్చటచ్చట
శేషించినరక్కసులెల్లవిచ్చల విడిముచ్చులవలెవిచ్చి పరుగెత్తిరట్టియెడ
విప్రజిత్తియు నముచియు శంబరుండును రాహువునను వారమాత్రము
కృపాణబాణ బాణాసనాద్యాయుధ హస్తులైప్రాడసూ పిసనరహరివా
మ్మనివాలంకరించినంత ద్దానులై రయ్యవసరంబున॥ ౫౬॥ ఉ॥ కొం
దరుదాన వోత్తములు గూఢఘరాతన శాంబరీమహా బంధురమాయ
బన్నియొక పహ్నినిబుట్టగజేసిదానితో బొందుగగాలిగూర్చిపెడబొబ్బ
లు పెట్టుచుదాని బుచ్చిరా చిందులు వెట్టుపిగ్రహప శేషము మీకకినేవు
మీరగాన్॥ ౫౭॥ క॥ ఆసంగతిగనినిత్రుము వేసక లాభ్రముల
బంప విస్తృత శిఖసంభాసమవి యుపహరించె నోస్మసపుటుడు కాగు
నేఘనుల్గల చోటన్॥ ౫౮॥ చ॥ అదిగనిదే వదుందుభులుహా సల
సన్ముఖులైరి మానులుం బెగవుల మీదినభ్వలసమీపసస్థలిజూచుచు
ండిరా విధమున నుండుట బ్బొమె భువిద్విపుశౌర్యము రిత్తవోపస
మ్మరము జనించి హాసము క్రమంబుగగగ్గదె వైరికోటికిన్॥ ౫౯॥
ఉ॥ అంతటరాత్రుసుండు నిజయత్నము వ్యర్థము గాగగాంచి యింతం
తనరాని కోపముప్పొనంబరముంబగులంగ నార్చెదు ద్దాంత పటిష్టమా
నాకపురాతన శక్తిని బీకిమంత్రపూ తాంతము జేసివైచె నిఖిలావని
తల్లడమందనవ్వ్యదన్॥ ౬౦॥ మ॥ ఆహాహా చిత్రముగావియత్త

లమునందా శక్తిక్షీరా బ్ధిమందదిహీలో కాధిపముక్త మందరముగా
నవ్వృష్టునంటో చెమర్ర సాంద్రీడాపహులైన శ్రీనృహరి జేన్వవిప్పియుచో్ప
టదన్న హిమాంకరములోము నింగెనది యాత్మన్వక్షికేడ్డమా॥ ౬౧
మ॥ నిజవోశ్శక్తి విముక్త శక్తి కటు హానింజెందె వేపోవగా। గజచర్మాం
బరధారిభక్తునికి బల్కంపంబు వాటిల్లెనే। రజజన్మార్జితశాంబరీమహాను
చేరాడిల్లు వెన్నాయునం। డజహూపంబునఘ్నవాడు బలు కిన్కందాకె
ధైర్యంబు ౯॥ ౬౨॥ ఉ॥ తాకిచిరాననాళ బెడిదంబగుమందుకున
జీకుజీరిపై బ్రహ్మకులజేకునే। గగనంబున రేగుచు నేగియంతలో। సోకు
ను సోకి కూర్కగతి జూచుచు జూచి కొలంగి వెంటనే మూకలుగట్టు
కట్టితా ... పంరసికాళ్ళని మీదికేవునై॥ ౬౩॥ చ॥ అతివినవెంటనే
య ... గ్రశితా గ్రకృపాణబాణముల్। ద్గరశరధిసారికారవి విక్షిస్థించం
దగిమించితా కరా। వరహరిననృహారికృతికనక్షన భీకరదృష్టి జూడనేగెర
హిరణ్యయుల నిడకు ... సంభ్రమ గ్రిందుమీదుగా ౯॥ ౬౪। క॥
ఇట్లుతనచే బుటికొల్ప బడినబెన్కమూక లీల్గినబక్షిరూపంబు విడిచర
క్కపుండు॥ ౬౫॥ ఉ॥ నానాకనాసింహ్మమయియన్వము పీనదడి
యమూర్తికి నిరొచ్చబూనికొటాక వికారము బొందెసాగునే
శ్వానముగ్రతిమావకిశచారుసటాంసకైనిజప్రికా। రానుపభూతియూ
హారికినాగునైన్యము క్రైవ్యమొందెక౯॥ ౬౬॥ ఉ॥ ఇట్లుకొం
తప్రొద్దుశనయిచ్చుచుగ్రమృగుచుండిగొంతలోఅట్టిదిమ యమాయమును
అంకెలుచైచుచునెద్దు పోల్కవాస్పట్టు ననుంజుదుండగనిబాహువుసాచి
నృసింహ్మ డక్కటా। పక్షైనుగాని ప్రాణములుపా పదలచినుపశ్రమాం
బున౯॥ ౬౭॥ ఉ॥ పట్టిన చారసింహ్మ ఘనబాహువులోవలజిక్కచిక్కక।
పట్టు నవాశుంటం కొలుడివంతము పీరని జొగ్రశృంగము। గట్టులుకౌ
రసాతలముగాడగగ్రుచ్చితదీయధూళిమి। న్నట్టగ జిహ్మమోరబడిమో
ముఖనంచికడు గెనాజికి౯॥ ౬౮॥ వ॥ అట్టియెడ॥ ౬౯॥ మ॥

అహహా శ్రీనరసింహప్రభుడుగ్రంజు మానసమ్మోదముం జేసెదా। ఇహరీతిం దం
బు మహోగ్రనాగమును నల్కంబట్టుచుం గనబూర్వహతాలో కితబుద్ధి
చేదిలిసు తాప్రాగ్రుంజియు। రహితస్థానమునందు జేర్చితన గోరుల్గు
చ్చెగుత్త్రిస్థలిక॥ ౭౦॥ ఉ॥ కుచ్చిప్రాదీయ మాంసమొకకొంగవెలిం
బడవైచి పేగ్రులం జెచ్చెరడీసివానిని నస్కృక్కనలెస్స గాన్పించిటిదెల్
గ్రెచ్చరబారపైవ భిదుటస్థితనొప్పెడు బాహు దండముక్, పెంచ్చుగనె
త్తెదేవతలకెల్లరకు గ్రన్ముతి దెల్పెనోయగ్రజ॥ ౭౧॥ చ॥ వరియొ
కకొన్ని ప్రేవులు సమగ్రముగాని జకెంఠసీమయం। దరిమురివై చెదం
డలుగ నాంత్రమునికొక కొన్నికికిచే। కుటిపదజంజము ల్గానివెగ్రో।
వ్వాకకొంతమరె త్తిముంగిటం। బరఫుగనన్న బూచుటకుబాలగవై చె
నృసింహమ్మదక్కటా॥ ౭౨॥ చ॥ సుజనవిగేయమై సురవచోనికరస్తు
తమైసమస్తధా। తుజటులమై గుహాంతర తుందిల మైనిఖిల ప్రసం
చము। క్రిజనకమైమహార్ధ్వర విధిప్రదమై వెలుగొందు చున్నసా। గ్రజతగి
రీంద్రమోయున గరాజితె శ్రీనరసింహమూర్త్యదక॥ ౭౩ చ॥ వడి
వడి మించిఘల్లజడి వానలు సోనలుగా జెలంగెవెం। బడిబడిదేవ
యానములువచ్చె సభాస్థలి కుద్గమించిపెం। జడిమొడిపాటుబోవదలిచిక్క
నికమ్మనివాసనల్ప్రియం। బిడగొనికూనతెమ్మెరలు పెంచ్చుగ గుమ్మ
రెనట్టి వేళలోక॥ ౭౪ ఉ॥ చివురుటుల్పాతలు మొగ్గలుం బువ్వులు
కొంజిగ్రింది దోంగాయు। జవిగామాంసినపంచను గలిగి వృషంబుల్ప్రి
కాశించెద। ల్లపజనాత్రిమ్ముగంబులం దనిసెగిల్లుగ్రెద జేపిచ్చెగో। పర్వ
రంబుల్లమ తేగదూడలకు నిర్వక్రంబుగా। నమ్మేదక॥ ౭౫॥ శా॥ ఏ
రుల్పాగెను వృష్టిపూర్ణతమ నద్రీంద్రాళిధాతుక్రియా। సారస్థే మతిమిం
చెసాగరముఖ చ్ఛన్నంబులంగాంచెర్పం। గారాధ్యము నొందిరింతు
లుసుగల్లర్వంబునం దేలియేవా రుంజక్క గనిక్కదాదను జవిధ్వంసక్రి
యాంతంబునక॥ ౭౬॥ శా॥ భూతప్రేత పిశాచముల్పా ఖముగా। బోం

గారెనర్వాంశజ। వ్రాతంబుల్గు మిగూడి కాయగమురుల్భక్షించెవోద్ధ్రోత
నెర్పోత్కులై వెలమచ్చి కల్గని యెజాచుల్లాబలు పెర్గ్గుమింపజేశిప్రీతిగగా
ంచి రాముగణశేషిభూతదైత్యులిగా ౭౭॥ ఉ॥ అంతని శాంతమోక్షఫ
లవాంఛితవారుని జోరుభాగ్యుని ప్రాంతకళేబరం బునరసాధ్లిపైబడ
దో విక్రత్తసం। భ్రాంతమునా స్వహస్తములురక్షఫలకంబున జొన్పి వాని
నా। క్రాంతగుడించి చీల్పెనురహిన్నిష్పి విధంబుగ దేవుడత్తరి ౭౮॥ వ॥
అనిగని యనేకసహస్రంబులు రాక్షసానీకంబులు న్నుగిలితన్రక్క జేరి
వనన్నింటిని జక్కడంచె నృసింహదేవుండు॥ ౭౯॥ చ॥ అనిగని దేవదుం
దుభులు యక్షులుసిద్ధులు సర్వరక్షకులు। విధియును శంకరుండుఋషి
బృందసమన్వితులయ్యునారదు ౦। డొడిగితదీయమూర్తి కడకాయ్యనవ
చ్చిలచ్చియప్పుడా। సదసులవెంట గన్నడెసి జపమ్మొయంబటు డాచిన్భి
చే ॥ ౮౦॥ క॥ కిన్నరులుం గింపురుషులు। వన్నగులును మొదలుగలు
గుహ్యజనములువేగన్నుతులైవచ్చిరియా। పన్నులుదామంటుటవలనబరివా
రములై ౮౧॥ వ॥ అట్లిరామొడనింద్రాద్యమరులును భూతనాథప్రము
ఖులును విరించియును గిన్నర కింపురుష మొకులును నృసింహమూర్తి
నినుతించి రెట్లనిన। ౮౨॥ ॥దండకము॥ శ్రీమన్మహావిష్ణురూ
పాకృపా సత్కళా సాహ్య తబ్రహ్మ హాత్యాగి పాపాజితా శాది
మోహప్రకోపాలస ద్వక్ష్యనామా మునీంద్రాంతరంగాబ్ధి సోమూర
మాపూర్వథామా మహోన్మత్తరక్షః పిశాచోగ్రభీమావికుంఠ। స్థలీరంగ
కేళీవినోదా హరీయుష్మదంఘ్రిప్రభానీరములోసకినంబాప పంకంబులిం
కుంగ దాగాధలో బద్ధముమ్మందయుం బ్రోచితో దేవదేవాని వాతాల
యాంతస్థవీవజ్వలజ్జ్యోతిరీతి స్వాలుంగోందుదీవెల్ల కాలంబునీనారసింహమ్మ
వతారంబు వర్ణింపమే మెంతనీ యంతమెంతో భవత్స్వాంశమే కాంతసం
తుష్టిచే గాంతు గాకింతకీవింత నైలోకమందంతటన్నంతతం బెంతరూ ఖ్యా
తినింగాంతునో శౌరి మేలద్ది రాపంచభూతంబులున్నీవ కాలంబులున్నీవక

ల్పంబులున్ని వవేదంబులున్ని వశాస్త్రంబులున్ని వయజ్ఞంబులున్ని వయో
గంబులున్ని వజ్ఞానంబులున్ని వకర్మంబులున్ని వచిత్తంబులున్ని వతత్త్వంబు
లున్ని వవర్ణంబులున్ని వమాసంబులున్ని వపక్షంబులున్ని వవారంబులున్ని
వఘస్రంబులున్ని వమంత్రంబులున్ని వసర్వంబులున్ని నీకన్న దైవంబు లేద
ంబడా శ్రీయహోనాడునీరాటుతో నిక్కసయ్యాటలం డక్కపోరాటమా
రాటమైయున్న వన్యాటముం బ్రోవలేదా సదా సాక్షియై యుండవైయున్ని
టింజూచునీకంటె మాకింకదిక్కెవ్వరున్లేమి దుష్టాత్ముడౌ రక్కసుం జంపి
మాకష్టములు ల్వాపితింకన్నపద్మాకరాకారతుం జూచి లోకంబులాకంప
ముం జెందె దేవా పోవుఘూతావళుల్ శ్రీవారి చిత్తంబు శాంతంబునొందిం
పబ్రార్థించుచున్నాము శ్రీశా నమస్తే నమస్తే నమః॥ ౮౩ వ॥ అనిమ
రియును॥ ౮౪ చ॥ ప్రళయనిశావిశాలమున బర్వినపూర్ణసముద్ర
తోయము। దీర్ఘరూప మెత్తి నయంబున మ్రొక్కిడి సప్తమాని
ర। జలనుతులన్ గ్రహించి జయసూత్ర మెరింగితదీయ కోలములన్నియు
వగజేసితి వక దెనిర్మల కర్మ వరా శ్రీహరీ॥ ౮౫ చ॥ ఉరుతర దగ్ధ సా
గరము మందరసంస్థితమందరంబులో పిరిపికివేగిమైచనెడి వేళను దా
నికి గ్రిందివైపున స్గురు కమఠంబవై నిలచినావక యెత్తితివాడదేవ శ్రీ
హరిమరినీవకావె తెలియన్వశమే భవదీయరూపముల్॥ ౮౬ ఉ॥ నో
బ్బనమీదిభాగము నవుంగడి చేరి శయించు ధారపై। కబ్బగజస్మపాత్ర వ
లెనున్న ధరాతలమె త్రిదానిద బ్బిబ్బున బొందనీకిపను వెల్లువ మా
నినదాక మోచెనీ। యబ్బురపుంగటిత్వ మహామరి యేరికినెన్న శక్య।
నా॥ ౮౭ శా॥ ఉక్కుంగంబములోని రూపమున స ద్వ్యాక్షిప్తతంబుట్టిన
ట్టిక్కల్నిండియు జాండభాండమును దోర్నలంబడం దోర్యయుదద్రుక్క
రక్కసు నాహిరణ్యకశిపున్ మ్రోమున్నంద్రించితా। లెక్కల్సేయగనే
రమయ్యావననామాలీ। మీవినోదంబులే ౮౮ ఉ॥ బలిదత్తాంచిత దానధారలను
పర్వగ్గానిసప్తర్షిమండలభాగస్వద్వారకశ్యపంగగనకుజం తల్పాపితస్నేతిబా

నీవిటులుండ ధర్మమగునే భాగవతోత్తమ! సూనృతవాక్యము
పొంపుమీరగ వేగమె నారసింహుని వేడి నిల్పుము నాకు సాధ్యము గాదు
కదా ౧౦౦॥ వ॥ అనవుడు నల్ల నవ్వి నిజ హస్తయుగంబులు మోడ్చి
లోకేశులు నరసింహమూర్తి కడ కందిరు గాదుచుండ తెరిని దైవ
దితిపౌత్రుడంత దయచిత్తము వందనపూర్వకమున్నదో తనచెయి నా
డియాన్నపాది తెప్పక వాలుని వేగ హించెబో॥ ౧౦౧॥ వ॥ అట్లుగ
హించిరంబుమా రొకనిముద్దాడి యున్నహాను భావుండు ప్రహ్లాదుం
డావియిట్లనియె॥ ౧౦౨॥ మ॥ భయముం జెందిత తెలిపి కాతన యుగీప
ట్టై మదీయాత్మస ద్దయతో నున్న దినాత్మ కాలము భవద్ద్వంద్వ్యంబుగ ప్ర
ంబు పా న్వయముంబాపితి చాపినందు నిజరం బ్రహ్మ దృష్టి నెగ
ల్లెడ న్నయలీలం జరియింపు మింక సుఖవై నాయుద్ధులయ్యాగ౯ ౧౦౩
వ॥ అనిన ప్రహ్లాదుండిట్లనియె॥ ౧౦౪॥ శా॥ దేవా మీదయ నా కశిప్పుడు
నెవృద్ధిం జెంది యుండుంగనే యీవిట్లుండుట చేజగంబుల దరీహా త్రా
పములొంపెండెని దేవానీకము తెల్లశంకరుడు భీతిం బొందె బుష్యాదులా
తావుప్పీడిరి బ్రహ్మదేవుడుధి కాంతత్వ స్వరూపివార్॥ ౧౦౫॥ ఉ॥
కావున నాయు శాంతపడి గద్గదకంఠుని సన్నుతింపవే మూవిను కన్న
యుంపడియు మాయమకల్ములవుట్టినిల్లుమీ భావ మెతుంగరాక భవపా
దవిమోచన సర్వలోకసం భావితదుష్టదాన వసమగ్రకు లక్షయకారి
యూశ్వరా॥ ౧౦౬॥ చ॥ అనిన నృసింహమూర్తి విబుధాధిపముఖ్యు
లకున్న గాత్మకే శునకునుగిన్ని రాదులకు సొంపు జనింపగ జేయబూని బ్ర
హ్మను గని యిట్లు పల్కె దనయా మ్మతియింత దనివురులకువి
ట్టివ్యవరరాజనీ సంగకు మంత్రవేత్తరా॥ ౧౦౭॥ వ॥ అని చెప్పి నృ
సింహదేవుండంతర్ధానమొందుట్యునంత బ్రహ్మమొదలగువారు తమ నని
వాసంబులకుం జనిరి కొందరయందుచో చిద్మగర్భుండయ్యె నట్యాంతరం
సకలరాజ్య పదముం గొని పవిత్రుండయి ప్రహ్లాదుండు సుఖంబుండె నని

శివటుటుంటభర్మము యోగిభాగవతస్తోత్రమునూరిసత్తమ పావనాత్మజ
పాపపుణ్యరగ వేగమే। నారసింహుని వేడినిల్వము మహానుభావుడు గాడి
గదా ౧౦౦॥ వ॥ అనఘుమనుల్ల నవ్వునిజ హస్తము గంభీరస్వ
లోక్షమే। ల్లనన్నరసింహ్మమూర్తికడ లందిరు గాడుచుండు తెంచె। శ్రీపతు
దలిపోర్రు కలర దయచిత్తము వందనమూరి యున్నదో। లేచె చెయి। శ్రీ
యుయాశ్రయాని లేప్పక కాలునివేగ కంచబో॥ ౧౦౧॥ వ॥ అట్లుగ్ర
హింసచిర్చంబుయూ రోగ్యనిముద్దాడి యమ్మహాను భావుండు। ప్రహ్లాదుం
డాదియుల్లరయో॥ ౧౦౨॥ మ॥ భయముం తెందితి నేడు గాలత యుటీవ
ట్టైమదియూల్మస। ద్దయతో నున్న దినాత్వ కాలమభర్ద్వైక్యంబుగక్ష
ంబు పె। న్భయముం బాపితి బాపినందు నిజతిం బ్రాజ్ఞ దక్షి మై
న్లైడ। న్నయలీలింజరియుంవు మింకసుభనై నామ్ముద్దులయ్యాగ। ౧౦౩
వ॥ అనిన ప్రహ్లాదుండిట్లనియె॥ ౧౦౪॥ శా॥ దేవా మీదయనాకశల్పదు
నవృద్ధింతెంది యూందుంగదే। యావిల్లుంచుటచేజగంబులదరిక్షావ్యాత్ర
వముల్ప్రాంచెనీ। దేవానీకము లెల్లశంకరుడు భీతింబొందె బుష్యాదులా
కావున్వ్విడిరి బ్రహ్మదేవుడుభీకొందత్వ స్వయాపీవారి॥ ౧౦౫॥ ఉ॥
గావున నాకు శాంతుడది గన్నదకంతుని వస్తుమ్రోవవే। మూలెనుకన్భ
యుంపడిరి మాయమకల్ములవుట్టనిల్లుమీ। భావ ఘోరంగరాక భవపా
దవిమోచన సర్వలోకసం। భావితదుష్టదానవ పసన్ముగకు లక్ష్మి యాకారి
యాశ్వరా॥ ౧౦౬॥ వ॥ అనిపన్నగశాయినారసింహమూర్తి విబుధాధిపముఖ్యు
లకున్న గాత్మకే। కనకపూనిన్న రాదులకు తొంపుకవింపగ జేయబూని బ్ర
హ్మను గనియిట్లనశర్వాదరక్షయూ మ్మునియింపుట దుండిపుడుత్తముల
ట్టివిప్పవరరాజనో సంగకు మింతళవేల్వక॥ ౧౦౭॥ వ॥ అని చెప్పిన్ప
సింహదేవుండంతర్ధానముచెందె నంతర బ్రహ్మ మొదలగువారు తమ తమ ని
వాసంబులకుం జనిరి, కశ్యపుండభోప్పు వధ్యుడైయుండెమ్మి। తత్యాంతరంబు
నకలరాజ్య వదమునొసగాని పవిత్రుండయి ప్రహ్లాదుండు సుఖంబునుండెనని

సూతుండిట్లు శౌనకాది మహర్షులకెఱింగించిన కథావిశేషంబు॥ ౧౦౮॥
చ॥ కలికలుషంబులందొలఁగి కమ్మనిసంపదలొంది సంచితా। ఖిలపటు
బంధనముల్దొలంగి కీర్తనసేవినగల్ప వామహా। ఫలముఁగందురంతెయటు,
భక్తిని వినరనిష్ఠాంపత్కథం। దెలిసి విన్నగానిమఱి తెల్పని విన్నను గాని
ధాత్రిలో॥ ౧౦౯॥ ఉ॥ శ్రీకరుణార్ద్రదృష్టిపరిపుష్టశుభోదయుండు
యున్నాహ్వయా। లోకజనానుకూల సువిలోకన శౌరదమల్లి కాయశః
పాకమహీ సు న్వయుతపః ఫలకల్పక కమ్మవంశరా। దృక్కమనీయ
మూర్తి ఎవప్రప్ప సమానకృష్ణపేశలా॥ ౧౧౦॥ గద్యము॥ ఇది శ్రీమ
దాంధ్రకవితానిస్సహాయ సాహిత్య పండిత బొమ్మకంటి వంశ వేంకటసుబ్బ
యార్యపుత్త్ర వేంకటాచల కవి ప్రణీతంబైన శ్రీలక్ష్మీనృసింహ సంభవ
ంబను మహాప్రబంధంబునందు సర్వంబు ద్వితీయాశ్వాసము॥

సంపూర్ణము.

దీనివెల (౧— ౧౦

13302